

Újfolyam

78. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója

2019. december

*„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!”
(Jn 13,34)*

JÁKÓB CSILLAGA

„[Í]gy szól a férfi, akinek megnyílt a szeme, így szól, aki hallja Isten mondásait, aki ismeri a Felségestől jövő ismeretet, aki látja a Mindenhatótól kapott látomást, leborulva, de nyitott szemekkel: Látom őt, de nem most, szemlélem, bár nincs közel. Csillag jön fel Jákóbból, jogar támad Izráelből.” (4Móz 24,15–17)

Sokan vannak, akik még ilyenkor, karácsonykor sem látnak csillogást, mert mély sötétségben telik az életük. Azután vannak, akik mást sem látnak, csak külső csillogást. Kevesen vannak, akik valódi csillogó szemeket látnak, belülről megérintett embereket. Néhányan bámulják a csillagokat, egypáran ismerik is néhányukat. A legnagyobb csoda azonban az, ha valaki látja Jákób csillagát! Ilyenkor, az ünnep idején, és folyamatosan, az egész éven át, egy életen át.

Egy őszövétségi pogány ember, Bálám mintegy 3400 évvel ezelőtt átélt ebből a csodából valamit. Nagy reménység ez ma is, hiszen Isten megmutathatja ezt bárkinek, akinek akarja. Ahogyan a napkeleti tudósok láthatták mintegy 2000 évvel ezelőtt Jákób csillagát, és az elvezette őket az Úr Jézus Krisztushoz, ez ma is ugyanúgy lehetséges. A célja pedig nem más, mint amit Máté lejegyez az általa írt evangéliumban: „...a csillag, amelyet láttak napkeleten, előttük ment mindaddig, amíg odaérve meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. Amikor ezt látták, igen nagy volt az örömük. Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.” (Mt 2,9–11) Három rövid mondatban: „nagy volt az örömük”, „leborulva imádták őt”, és „ajándékokat

adtak neki”. Ez méltó az Úr Jézus Krisztus születésének ünnepéhez: nagy öröm, leboruló imádás és odaadás. Gondolkozzunk el Bálám vallomásán, tanuljunk belőle, és imádkozunk azért, hogy mind többen átélhessék a csodát!

Egy férfi vall arról, ami vele történt: szörnyű, átkos megbízatást ad neki egy földi hatalmasság, egy király. Nem lehet ellenállni, hiszen átokmondó varázsló hírében áll, és egy király meghívása jó bérért igencsak csábító ajánlat. S mégsem menetrendszerűen történnek a dolgok. A mindenható Isten felülír mindent, megállítja, megszólítja őt, és megbízatást ad neki. Átok helyett áldást kell mondania, varázslás helyett prófétál. Isten hatalma hódolatra indít. S a vallomás elbeszéli, amit Isten tett, és amire indított. „[S]zól a férfi, akinek megnyílt a szeme...” – Isten megnyitja az ember lelki szemeit, hogy lássa a láthatatlant. „[S]zól, aki hallja Isten mondásait...” – Isten megnyitja a lelki füleit, hogy hallja a mondásait. „[S]zól, [...] aki ismeri a Felségestől jövő ismeretet...” – Isten érteti meg, ismerteti meg, amit ismernie kell az embernek. Mindez arra indítja az embert, hogy szóljon, ne maradjon néma, ne mondjon mást.

Csodálatos látni ezt ebben a történetben és a mi történetünkben is! Hiszen Isten ma is így cselekszik. A legtávolabb lévő embernek is ki tudja jelenteni magát. A legsötétebb küldetést is át tudja fordítani a legvilágosabb küldetésé. A hatalom alá vetett embert, a megkötözött embert is ki tudja szabadítani és munkatársává tudja tenni. A vak és süket ember egyszer csak látni és hallani kezd. „[S]zól, [...] aki látja a Mindenhatótól kapott látomást, leborulva, de nyitott szemekkel...” – térdre rogyva, leborulva, nyitott szemmel szól. Meghódol, és hitvallást tesz Jákób csillagá-

ról: „*Látom őt, de nem most, szemlélem, bár nincs közel. Csillag jön fel Jákóbból, jogar támad Izráelből.*” Egy átkot kívánó király helyett látja az áldást kívánó és hozó királyt. Nem közlőről, hanem távolról látja és szemléli Őt, de tudja, hogy Ő Jákób csillaga, aki jogarral, vagyis királyi pálcával rendelkezik. Ő az, aki uralkodik Isten népe felett.

Milyen csodálatos ajándék az, ha mi is látunk és hallunk, hódolunk, és hitvallást teszünk Őröla leborulva, nyitott szemekkel és szájjal! Hirdetjük az Ő királyságát, Isten országát ünnepeink minősített idején különösképpen is. Bizonyosságot teszünk arról, amit kegyelemből megláttunk és megismertünk az Úr Jézus Krisztusban. Rámutatunk a hulló földi csillagok világában az egyetlen, ragyogó Csillagra, aki már nincs távol tőlünk, aki emberré lett, aki Szentleke által hozzánk költözött, és velünk van mindennap. Bálám csak távolról láthatta Őt, a napkeleti tudósok kisgyermekként, mi pedig diadalmas Királyként, aki ragyog ma is, mint bünt, halált, kárhozatot legyőző, mindenható Úr. Ő mondja: „*Én vagyok Dávid gyökere és új hajtása, a fényes hajnalcsillag.*” (Jel 22,16) Az Ő fénye ma is eloszlatja a sötétséget. Őt ismerni, Jákób csillagát, a fényes hajnalcsillagot életünk egyetlen fényforrása. Szemünk fénye, ragyogása csak ebből fakadhat, s többet ér minden csillogásnál, ami körülvesz minket.

Legyünk jó reménységgel, hiszen Isten hatalmas arra, hogy az egészen más lelkületű, szándékú emberek is meglássák Jákób csillagát, a betlehemi csillagot, a fényes hajnalcsillagot, ahogyan ezt látjuk ezekből a történetekből is. Imádkozzunk hittel másokért ezen az ünnepen is, és tegyünk bizonyosságot Róla bátran és boldogan, akinek csak tehetjük! Családi körben különösképpen is szólaljunk meg, és hódolattal, leborulva mutassunk Őreá, ahogyan tette ezt Bálám is: „*...így szól a férfi, akinek megnyílt a sze-*

me, így szól, aki hallja Isten mondásait, aki ismeri a Felségestől jövő ismeretet, aki látja a Mindenhatótól kapott látomást, leborulva, de nyitott szemekkel: Látom őt, de nem most, szemlélem, bár nincs közel. Csillag jön fel Jákóbból, jogar támad Izráelből.” Belőle származik áldás és békesség ma is!

Ezt kívánva köszöntök minden kedves Olvasót!

Somogyi Péter lelkipásztor

HEGYEK

Ifjabb koromban sok hegyet megmásztam. (No, nem az óriásokat, úgy 1000 méter alatt.) Volt benne ifjonti hévből a teljesítmény igézete vagy csak a mozgásért és jutalmul a fenti panoráma kedvéért.

Régen másztam meg igazi hegyet, megelégszem 3 emeletnyi lépcsővel meg az öregesen, sík területen elvégzett napi sétákkal. A hegyek már leginkább csak bennem élnek: „*Tekintetem a hegyekre emelem...*” (Zsolt 121,1)

És akkor kérdezem: ha Kölcsey szavával mondva „Sok út visz magasra”, akkor az én sétálóútjaimnak is van esélyük?

Széplaki György

MIBŐL ÉL A FASOR?

„Tied, Uram, a méltóság, a hatalom és a tisztelet, a hírnév és a fenség, bizony minden, ami a mennyben és a földön van! [...] Mert ki vagyok én, és mi az én népem, honnan volt erőnk ennyit adakozni? Bizony, tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit a te kezedből kaptunk! [...] Ez az egész halom kincs, amelyet összeadtunk, hogy neked, a te szent neved tiszteletére templomot építsünk, a te kezedből való, és a tied lesz mindez!” (1Krón 29,11.14.16)

Miből él a Fasor? – micsoda kérdés?! A Fa-

sor, mint minden gyülekezet, Isten akaratából, kegyelméből és szeretetéből él. Elsőre nem is jut eszünkbe, hogy

a kérdést a gyülekezeti élet, az egyházköztség működése szempontjából az anyagiakra értsük. Igaz, hisszük, hogy az anyagi háttérrel is az Úr gondoskodik a Fasorban is. Mégis, az elmúlt időszakban sok fasori testvér megfogalmazott számunkra konkrét kérdéseket, és kiderült, sokan nincsenek tisztában azzal, hogyan is működnek a gyülekezetek, köztük a Fasor is, milyen forrásokból gazdálkodunk, honnan érkeznek ezek a bevételek, és mire költjük őket. A leggyakoribb kérdésekből összeállítottunk egy listát, és röviden meg is válaszoltuk őket mindannyiunk okulására, hogy tisztábban lássanak a fasori testvérek is.

Miből él a Fasor, milyen forrásokból működik gyülekezetünk?

Kizárólag a fasori Testvérek, a hívek adományaiból, az egyházfenntartói járulékokból és

a perselypénzből, valamint kisebb részben (még néhány évig) a kolumbáriumi helyek eladási bevételeiből.

Mit mond a Szentírás az adakozásról?

A Szentírás szerint a bibliai „tized”, azaz a mindenkori összjövedelmünk tíz százaléka az Úré. (Valójában mindenünk az Úré!) Ő rendelkezik felette. Ezt eleve Isten dolgaira szánjuk, például egyházfenntartói járulék formájában. Alapjában ebből él az egyház, ebből „tartjuk fenn”. Ezenfelül Isten iránti hálából a perselybe is adakozunk, vagy adományt adunk jó célokra, ha Isten indít bennünket. Ilyeneket olykor hirdetni is szoktunk. A templomból kilépve az ajtóknál elhelyezett perselyekbe történő adakozás istentiszteletünk része. „[A] jókedvű adakozót szereti az Isten.” (2Kor 9,7)

Mi a fő különbség az egyházfenntartói járulék és a perselyadomány között?

Az előbbi nyilvános, befizetése nyugtával, nevünk feltüntetésével, a befizetésre szánt konkrét összeg megnevezésével, aláírással történik a hivatalban vagy a pénztárban. Sokan vannak, akik havonta ily módon vagy banki átutalással a fasori egyházköztség számlaszámára fizetnek. A perselyadomány titkos, névtelen adomány. Senki sem tudja, ki mennyi pénzt tett a perselybe. A perselyadományokat egy-egy istentisztelet után a presbiterek számolják össze és helyezik el a pénztárban.

Mi köze az egyházfenntartói járuléknak a választói névjegyzékhez, gyülekezeti tagsághoz?

Csak azok a 18 éven felüli, református, konfirmált testvéreink kerülhetnek be hivatalosan a fasori gyülekezeti névsorba, az úgynevezett „választói névjegyzékbe”, akik egy évben legalább egyszer, leginkább havonta így, ebben

a formában, egyházfenntartói járulék hivatali vagy pénztári befizetésével vagy banki átutalással adakoznak. Így tudjuk hivatalosan számba venni, számontartani a gyülekezet tagságát.

Ki fizeti a lelkészek, a fasori munkatársak bérét? Az állam?

Nem! Erre az állam egy fillért sem ad. Csak az említett adományokból: az egyházfenntartói járulékból és a perselypénzből tudja fizetni a béreket az egyházközség.

Hány lelkész kap fizetést a Fasorban?

Ilyen nagy gyülekezetben, mint a miénk, szükség van több lelkészre is. A lelkészek számáról, beosztásáról, feladatairól, béréről a presbitérium dönt. Jelenleg két úgynevezett „parókus” (a parókián lakó) és három beosztott lelképásztor (köztük egy siketmissziós, egy ifjúsági és egy első renden hitoktatói feladatokat ellátó lelkész) szolgál a Fasorban, valamint az intézményi lelképásztor, akit az egyházközség a kollégium számára annak fasori szolgálata mellett „delegál”, ezzel is támogatva az óvodát és az iskolát.

Rajtuk kívül kik tartoznak még a Fasorban az egyházközség fizetett munkatársai közé?

Az egyházi, a könyvelő, az orgonista-kántor, továbbá van egy diakónusunk, egy takarítónk és egy hivatalvezetőnk, aki egyben pénztáros is. A hittanoktatóink államtól kapott bérét is kipótoljuk.

Mit kell még fizetnie az egyházközségnek az adományokból?

A rezsit! A fűtést és a világítást a templomban és a parókián, illetve minden egyéb rezsi-költséget (pl. víz- és csatornadíjat, szemétdíjat, biztosítást), valamint a hivatal működési költségeit (pl. telefont, internetet, fénymásolást, postát, irodai szereket és berendezési kellékeket stb.). És persze minden karban-

tartási munkát is. Továbbá gyülekezetünk rendelkezik egy gépkocsival is. Egyszóval minden „dologi” költséget, amely az egyházközség működéséhez, életéhez szükséges.

Mire költ még pénzt az egyházközség, ami nem bér és nem „dologi” kiadás?

Természetesen missziói feladatokra (pl. táborokra, az IKON-ra, egy-egy szeretetvendégségre, csendesnapokra stb.), illetve erőnköz, lehetőségeinkhez és az adományok mértékéhez mérten igyekszünk támogatni rászoruló fasori Testvéreinket.

Kapnak-e fizetést a presbiterek, a gondnokok és a főgondnok?

Nem, ők a gyülekezeti munkájukat minden ellenszolgáltatás nélkül, kizárólag szolgálatból végzik, ahogy a szolgálatvezetők és a többi szolgáló is.

Mire kapunk állami vagy önkormányzati támogatást?

Kizárólag építkezésre, feújításokra vagy egyedi projektekre (pl. táborokra, orgonafesztiválra) kapunk „külső” támogatást, ha kérünk, és pályázunk. Ezek megvalósulását számlával kell igazolnunk, és a kapott pénzzel az utolsó fillérig el kell számolnunk a támogató felé, hogy mire költöttük. Így van ez az építkezéseinknél (pl. az orgona esetében) és a felújításoknál is, amelyekhez állami és önkormányzati segítséget kaptunk. E támogatások nélkül nem is tudnánk megvalósítani őket.

Közösen gazdálkodik a gyülekezet és a kollégium?

Nem, teljesen külön. A gyülekezet a kollégium fenntartója, de a kollégium állami feladatot lát el (részt vállal a közoktatásból), ezért alapvetően állami források, a gyermeklétszám után járó, úgynevezett állami normatíva biztosítják a működését.

A fenntartó kapja meg a kollégiumi állami normatívát?

Igen. Az összeg a gyülekezet számlájára érkezik, de azt kötelesek vagyunk azonnal továbbutalni a kollégium számára. Az intézményeknek azonban szükségük van további támogatásokra is, ezt a fenntartó, a szülők, különféle pályázatok és a Magyarországi Református Egyház biztosítja.

Meg tud élni a Fasor a gyülekezet adományaiból?

A lelkészek és a munkatársak bérét, a tempom és a parókia rezsijét, a gyülekezeti élet és a „mindennapi” misszió dologi kiadásait mindösszesen egyedül a hívek adományaiból, befizetéseiből tudjuk fedezni. Hitből élünk, a presbitérium minden évben hitből dönt az adott

év költségvetéséről, hogy lesz annyi adomány (vagy olykor egy-egy örökség) a gyülekezet részéről, amennyi fedezi a költségeinket, a faszori életet, egyensúlyban tartva a költségvetést. Isten eddig minden évben kirendelte a „rávalót”, amiért nem győzünk hálát adni. Kizárólag az Úr kegyelme az, ami évről évre megtartja a gyülekezetet. A presbitérium úgy látja, hogy hosszabb távon szükség lenne a gyülekezet nagyobb anyagi tehervállalására, mert nagy gyülekezet vagyunk, sokasodnak a feladatok. Ezért is született meg ez a kérdés–válasz összefoglaló. Imádkozzunk közösen a faszori Testvérekkel mindezekért!

„Hálaadásod áldozd az Istennek...” (Zsolt 50,14)

„Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében...” (2Kor 9,7)

Az egyházközség presbitériuma

SZÁRNYRA KELNEK, MINT A SASOK

Presbiteri hétvégén vettünk részt október 11-től 13-ig Galyatetőn, a református üdülőben.

Már régen kaptunk lehetőséget arra, hogy szabadon beszélgethessünk gondjainkról és örömeinkről. Itt kevésbé szorított az idő, mint a havi gyűléseken. Volt lehetőség az Ige mellett összehangolódni, lelkileg feltöltődni. Első alkalommal Pataki András lelkipásztor vezetésével a Jelenések könyve 7 levelét tanulmányoztuk kis csoportokban abból a szempontból, hogy melyik gyülekezet jellemzői hasonlítanak leginkább a mi, faszori gyülekezetünkéire. Aztán ő össze is foglalta: „Nagy múltú nagyvárosi gyülekezet a miénk, mint az efezusi. Jönnek-mennek az emberek. Sokrétű, nehéz feladatokkal kellett birkóznia.” „[T]erhet viseltél az én nevemért, és nem fáradtál meg...” – olvassuk Jel 2,3-ban, az efezusiaknak írt levélben. Így van nálunk is?

Bizony, ránk is igaz a hétvégi Igénk: „El-fáradnak és ellankadnak az ifjak, még a leg-

kiválóbbak is megbotlanak. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok...” Ézs 40,25–31 volt a Somogyi házaspár beszámolójának központi üzenete is a szombatfélévükről. Madártávlatból láthattuk nemcsak Budapestet, hanem pihenésük, feltöltődésük helyszíneit is vetített képes élménybeszámolójuk során. Látva és hallva a skót gyülekezetek mai problémáit nagyobb hálával tekintünk saját gyülekezetünkre, óvodánkra, iskolánkra.

A vasárnapi istentiszteleten Édes Gábor lelkipásztor igeszolgálatával újra az ézsaiási Ige emelt bennünket magasba, hogy szárnyaljunk, mint a sasok. Bízunk-e igazán Istenben? Megtesszük-e a lépést, ha nem látjuk ugyan, hogy hova, de ő indít? Vannak hitből fakadó cselekedeteink? Egyik délután, ha nem is madárszárnyakról, de madártávlatból szemlélhettük Isten csodálatos, teremtett világát. Az új kilátóból gyönyörködtünk a Mátra vidékében. Köszönöm a szárnyalás, a megújulás alkalmát!

Magai Margit

A SZÍVÜNKNEK KEDVES

Ez a cím jutott eszembe, mikor egyik ünnepünkre gondoltam. Vajon melyiknek adnánk ilyen kitüntető rangot? A karácsonynak, mert arról annyi szép élményünk van? Vagy az adventnek, mert akkor fényárban úszik a város? Vagy nem tudnánk választani, hiszen ünnepelni mindig olyan jó? Nekem, az én szívemnek, a reformáció napja az egyik kedves ünnepem.

Idén először ez akkor fogalmazódott meg bennem, amikor október 30-án Jakab levelet fejeztük be a bibliaolvasásunkban. Az Újszövetség 20. könyvének befejező verse: *„Testvéreim, ha valamelyikőtök eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti valaki, tudja meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól, és sok bűnt elfedez.”* (Jak 5,19–20) Egy nappal voltunk a reformáció ünnepe előtt. Másnap örülhettünk az egyház megújítása 502. évfordulójának. Különös erővel megdobban a szívem mindig, mikor elgondolkozom rajta, hogy milyen nagy ébredést adott Isten Lelke! Vajon min gondolkozhatott Luther Márton egy nappal korábban? Tudta, hogy másnap sokan utaznak Wittenbergbe. Régóta háborgott a lelke a bűnbocsátó cédulák, az érdemszerző búcsúk miatt és a szívbeli bűnbánat hiányaért. Tudta, milyen nagy tévelygés ez, és nagyon fontos volt számára Isten Igéje, tiszta tanítása. Mennyit vívódott, hogy mit tegyen! Aztán döntött. Másnap megtérésre, megújulásra hívta azokat, akik eltértek az igazság útjáról.

Ki a keresztyén ember az Ige alapján? Aki egykor tévelygett, mert a maga útját járta, a maga módján hitt, de aztán megismerte az Igazságot. Keresztyén, akit a jó pásztor megtalált. Akit megmentett az Atya kegyelme

Jézus Krisztus által. A Megváltóba vetett hit által menekül meg a lelkünk az örök haláltól. Isten Fia a drága vérére fizette ki a bűneinket a kereszthalála által. Életünk megmentése pedig arra indít minket, hogy mi is mások megtérésén munkálkodjunk hitünk megvallása és hitvalló cselekedetek által. A legnagyobb kincs, hogy az igazság útján járhatunk!

Az ünnep ajándékai

Azért is szeretem a reformáció napját, mert október végén, november elején az életet, az új életet ünnepelhetjük. Mondhatnám így is: a halál hetében az újjászületést. Más protestáns felekezetekkel együtt lehetünk. Mint amikor egy ünnepen nemcsak a szűkebb, hanem a tágabb családdal is találkozunk az ember. Olyan jó kimenni a Reformáció parkba és a szabad ég alatt együtt örülni. Hallgatni a fúvósok zenéjét. Átélni, hogy a templomon túl a járókelők hallgathatják az énekünket. Az igehirdetés most is átmoshatja a lelkünket. Mindig vannak újabb történelmi érdekességek a reformátorok, hitvalló eleink életéből.

Egyetlen biztos kőszikla

Három alkalmat is hirdettünk a szórólapon. Közös reformációi alkalom a Wesselényi utcai baptista imaházban október 27-én délután, majd október 31-én 17 órakor a Reformáció parkban és 18 órakor a fásori evangélikus templomban. Mindük sok és gazdag üzenettel. Az utóbbi helyszínen az igehirdetésen keresztül azon gondolkodhattunk el, hogy ki az alapja az életünknek. Olyan sokszor kísért bennünket, hogy emberekre építünk. Akibe kapaszkodom, a közelemben van, látható, és belé vetem a bizalmamat. Ezért mondunk ilyen mondatokat: „Imádkozz értem, téged meghallgat az Isten!” vagy „Őt szeretem hallgatni, mert benne igazi

lélek van.”, vagy esetleg angyalok, szentek, megholtak segítségét várjuk? Azonban egyetlen biztos köszikla van csak, akire építhetünk, akire mindig számíthatunk: Jézus Krisztus. Aztán nagy kérdés az is, hogy mit építünk a jó alapra? A korszellem tanításait, saját gondolataimat, más emberek javaslatait, vagy a divat vezérel engem? Az Atya azt akarja, hogy Jézus Krisztusban gyökerezve a Szentlélek temploma épüljön bennem. És vajon hajlandók vagyunk-e áldozatot hozni az igazságért, vállalni a konfliktust, ha kell? Nézzünk a tükörbe, és vizsgáljuk meg a gondolkozásunkat!

Reformációi arcképcsarnok címmel 3 misszionárius életéről hallhattunk. Ketten a 7. kerületben szolgáltak a 19. és a 20. században: Funk Márton a metodista misszió alapítója, Meyer Henrik a magyarországi baptisták egyik legjelentősebb missziói munkása, Hans Egede pedig Grönland apostola és evangélikus misszionáriusa volt.

Személyes reformáció

Mikor kijöttünk a templomból, megszólítottam néhány gyülekezeti tagunkat, hogy mondják el ők is, miért volt ajándék ez az ünnep nekik: „Nagyon fontos ünnepnek tartom. Az eredeti tartalma miatt és azért is, mert annakidején a reformáció napján indultam el az Úr követésére. Felvettem egy műsort Luther Mártonról, és annak hatására lett vágy bennem, hogy gyülekezetbe járjak. Ez volt a személyes reformáció!” (*Hartmann László*) „Olyan jó volt ma látni, hallani, megismerni, hány élő hitű protestáns gyülekezet vesz körül

bennünket micsoda elkötelezett szolgálókkal! Szabályosan sajnáltam a katolikus testvéreket, hogy ebből kimaradnak!” (*Egervári Zsuzsanna*) „Jó volt a testvérekkel együtt ünnepelni és a többi felekezetet megismerni. Ma is láttuk és megtapasztaltuk, hogy egyedül Krisztusban van váltságunk. Ő szenvedte el a bűneink büntetését.” (*Bálint Árpádné Anna*)

Gyermekalkalom

Idén először gyermekfoglalkozás is volt 31-én délután a két felnőttalkalommal párhuzamosan. Két gyülekezeti hitoktatónk is vállalta, hogy ebben a hosszú időben foglalkoznak a gyermekekkel. Hálával néztünk rájuk, akik a szabadnapjukat odaszánták erre a szolgálatra. Az evangélikus katakombákban foglalkoztak a gyermekekkel. Ha általános iskolás gyermekeim lennének, akkor én is lelkesen megnézném, hogy milyen lehet ez a terem! A sok játék után felkészültek, és énekelve elmutogatták nekünk a *Jézus a mi oltalmunk* című éneket.

Van egy álmom

Arra vágyom, hogy egyszer annyian ünnepeljünk ott, a Reformáció parkban, hogy megáltsuk a forgalmat, mert a sok embertől nem tudnak elmenni az autók. Milyen jó lenne, ha annyian énekelnék a fűvósok hangjára az útkereszteződésben, hogy megállnának az emberek, és megkérdeznék: Kik ezek? – Isten megújított népe, akik örömmel tesznek bizonyosságot erről.

Somogyiné Ficsor Krisztina

*Megemlékezés a Reformáció parkban.
De jó lenne, ha annyian ünnepelnénk, hogy megállna a forgalom!*

MEGTALÁLTUK A MESSIÁST

Gondolatok az őszi evangelizációról – Fasor, 2019. október 8–10.

A '90-es években a gyermekek számára készült hittankönyv borítóján állt a kiemelt cím. Megfogta a szemet, s elindította a gondolatot: micsoda magvas bizonyg-tételt előlegez meg a betlehemi pásztorok szavával a hit dolgaival foglalkozó fiatalok számára! Benne van minden, egy egész életre szóló program ez nemcsak gyermekeknek, felnőtteknek is.

Megtaláltam?

Jól fejezi ki a magyar közmondás: aki keres, az talál. És megfordítva is rejt igazságot: aki talált, az keresett. Különösen az, aki végül kimondja: *megtaláltam*. Jó volna megbizonyosodni róla, hogy az októberi 3 evangelizációs nap után sokunkban megerősödött a hit, megtaláltuk, újra megtaláltuk életünk Megváltóját, és készülve a karácsonyi ünnepekre még ott munkál bennünk Jézus szava, ahogy akkor a vendég igehirdetők közvetítésével hallhattuk. Hárman voltak, távoli gyülekezetek lelkipásztorai, különböző személyiségek, mégis egyek a legfontosabb dologban: azzal a reménységgel jöttek, hogy megszólítanak valakit. A napok tematikái szerint: *aki Jézussal akar élni, aki szomjazik az igazságra, aki beszédében nem akar vétkezni*.

Ha valaki Jézussal akar élni

Somogyi László hajdúböszörményi lelkipásztor textusnak Mk 8,34–38-at választotta. A tanítványoknak szóló 5 versben Jézus követésének feltételei fogalmazódnak meg. Az igehirdetés izgalmas kérdéseket vetett fel: Mit jelent felvenni a magunk keresztyét? Érdekelnek minket ezek a feltételek? Hogyan lehet

az élő Istené az életem? (Csakis kegyelemből, nem az én cselekedeteim által.) Megfelelek-e? Elfogad-e Isten? Mi van, ha nem?

A kifejtésben a jó hír állt a középpontban: a feltétel Jézus kereszthalálában teljesült, nem kell tennem semmit, csak elfogadni a kegyelmet, átadni Jézusnak az életemet, Őhöz igazítani minden dolgomat, és bekövetkezik az életem megváltozása.

Somogyi László gazdag, tartalmas igehirdetése alkalmas az egyéni elmélyedésre. Ezért is biztatunk mindenkit, szánjon rá időt, hallgassa meg, akár újra is. *A Fasor.hu* honlapon az *Igehirdetések – Sorozatok* menüpon alatt kikereshető, letölthető. (Természetesen mindhárom igehirdetés meghallgatását melegen ajánljuk a kedves Testvéreknek.)

Ha valaki szomjazik

Nyikos András árpádföldi lelkipásztor a hétköznapi élet napi problémái felől közelítette meg mondandóját: nem elég, hogy templomba járunk, naponta Igét olvasók vagyunk – mindnyájan szomjazók, mindnyájan szükségben élők vagyunk. Jézus szavai nekünk szólnak: „*Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék.*” (Jn 7,37) A felolvasott Igéből, Jn 7,37–38 verseiből 3 fő gondolatot emelt ki: 1) Jézus szólít minket, Ő kiált ma is, és Ő keres bennünket, csak meg kell hallanunk a hangját. 2) Rá kell ébrednünk, mi az életünk hiánya, szüksége, mire szomjazunk igazán. 3) Életünk egyedüli megoldása, hogy Őhöz megyünk, *isszuk*, befogadjuk életet adó Igéjét, és aszerint élünk. Így lehet teljes keresztyén életünk, „*élő víz folyamai*” áradhatnak belőlünk, bizonysgot tehetünk másoknak, kívülállóknak is az örök élet titkairól.

Ha valaki beszédében nem vétkezik

Bacskai Bálint, a Salétrom utcai gyülekezet lelkipásztora egy a mai modern korban különösen aktuális problémára hívta fel figyelmünket: elárasztanak bennünket a szavak, s mi is felesleges, oda nem illő szavak, mondatok tömegével ostromlunk másokat. Ránk is igazak a nyelv bűnei, ahogy Jakab apostol levelében (Jak 3,1–12) megfogalmazza.

Ma semmiben nem divat a minimum, ismeretlenné vált a mérce, világunk a hamis teljesség bűvöletében él, ahogy a Földet is egészében, globálisan próbálja birtokolni. Mi van a szívünkben? Az Ige leleplez bennünket: az, ami a szavainkban: kérkedés, versengés, dicsekvés, hamis bölcselkedés, ítélkezés, és

amit még a sok-sok üres beszéd megmutat. Ne mutogassunk a világra, közöttünk, keresztények között is ez a jellemző. Az evangelizáció e napja is önvizsgálatra készítetett: Hol állunk lelkileg? Vizsgáljuk meg egész kommunikációnkat! Ne csak a beszédet, hanem az e-mailt, az sms-t, a gesztusainkat és a ki nem mondott gondolatainkat is.

„Nézz szembe a szíved valóságával!” – szólította fel a csütörtöki nap hallgatóságát a lelkipásztor. És meglátjuk, hogy elvesztettek vagyunk. Menjünk Krisztushoz, csak Ő szabadíthat meg minket, kiáltunk Őhozzá, bátorítsuk egymást, hívjunk másokat is Krisztushoz!

Találjuk meg a Messiást! Így legyen áldott karácsonyunk!

Széplaki György

CSELEKEDVE TANULUNK

Megkezdődött az idei munka a fasori 270. Hajnal Cserkészcsapat életében. Mind a gyerekek, mind a vezetők nagy lelkesedéssel készültek az új találkozásokra. Jelenleg 4 órsi foglalkozás van heti rendszerességgel, és további 2 órs is tartozik még a csapathoz. Útnak is indultunk az első portyáinkra.

Idén Mátyás király hívására Szokolyán szálltunk meg egy hétvégére. Pénteken játszottunk, és a tábortűz mellett jókat énekelgettünk, majd másnap megnéztük Nógrád várát. Este gulyásleves fogadta a társaságot, a tábortűznél pedig elmesélték a nagyok, hogy mikor és miért lettek cserkészek. Vasárnap métázással kezdtük a napot, és istentiszteletre mentünk, ahol énekkel közvetítettük a Fasor üdvözlét a szokolyai református gyülekezet felé.

A nagyfiúk és nagylányok novemberi portyája kissé eltérő volt idén: míg a lányok Budapesten főzéssel és forró csokizással töltötték a közösségi elfoglaltságot, addig a fiúk 3 napra

Galyatetőre, Parádsavárra mentek túrázni. A cserkészélet fő pillérei közé tartozik az önfejlesztés és a cselekedve tanulás, melynek jegyében megkezdtek az országos kéktúrát, és az éjszakát a szabad ég alatt, faágakból és avarból – sötétben – megépített menedék alatt töltötték.

Megtörtént a csapat első hivatalos parancsnokváltása, az új csapatparancsnok Németh Kristóf cserkésztsiszt lett. Közös örömmünk, hogy idén ismét küldeni tudunk jelölteket az őrsvezető- és segédtszti vezetőképzőbe, és a gyerekek is boldogan és nagy számban járnak az őrsgyűlésekre. Mi több, az egyik kiscserkészünk sokgyermekes édesanyja is megkezdte idén a csatlakozni kívánó felnőtteknek szóló cserkész-alapozóképzést, mely egy 3 hétvégéből álló bevezető a cserkészéletbe. Mindenki láthatja: a cserkészkedést sosem késő elkezdni!

Jó munkát! Áldás, békesség!

Németh Kristóf csapatparancsnok

A BIBLIA TÜKRÉBEN LÁTHATJUK SAJÁT SZEREPÜNKET

Milyen ajándékokkal gazdagodnak gyülekezetünk lányai, asszonyai, akik rendszeresen részt vesznek a fasori női csendesnapon? Erről kérdeztük Martinecz Mártát.

– Mióta veszel részt a Fasorban női csendesnapon?

– Utánanéztam a jegyzeteimben, csaknem 10 éve, esetleg egy-két alkalom kimaradt, amikor nem volt rá lehetőségem.

– Miért fontos ez a nap számodra?

– Jó alkalom a találkozásra a gyülekezet nagyobb közösségébe járó Testvérekkel. Láthatjuk a saját problémáinkat, örömeinket és ajándékainkat mások életén keresztül. Ok a hálaadásra az ő életükért és magunkért is. Szembesít önmagunkkal, és a Biblia tükrében láthatjuk saját női szerepünket.

– Milyen jó, szép emlékeid vannak róla?

– Ilyen címek jöttek elém: *Segítőtárs, Nők a reformációban, Az otthon melege, Elég, Hitünk...* Különösen emlékezetesek maradtak számomra az alábbi kérdésekre adott válaszok: Milyen területen, kinek lehetek a segítőtársa? Milyen a mi otthonunk melege és benne a saját szerepem? Mit jelent számomra az *elég* pozitív és negatív értelemben? A reformációról tartott előadásokból is átviláglott, hogy milyen alkotó- és segítőtárs tud lenni egy feleség a férjével egységben. Többször általam jól ismert emberek, a munkatársaim, barátaim biznyságtételét, előadását hallhattam. Mély, őszinte kitérülködés, megélt istenhit, megértett igei üzenetek továbbadása, melyek a saját életünkben is továbbgondolkodtatók, építők lehetnek.

– Fontosnak találtad az ideit témát, amely a kapcsolatainkról szolt?

– Nagyon fontosnak, hiszen az ember társas lénynek teremtett, nem állhat egyedül

a földi életében. Ebben mindnyájunknak felelőssége van.

– Mi volt a személyes üzeneted az áhítaton, előadáson, biznyságtételen?

– Az áhítatban különösen megfogott a lámpás példázata. Milyen a kapcsolatom és a kapcsolatomunk a Vőlegénnyel? Kialvó vagy olajjal megtöltött a lámpásunk? Készen állunk a Vőlegény fogadására? Az előadásban az átgondolt „kapcsolati háló” világgossága volt számomra mélyen elgondolkoztató. Milyen kapcsolatban vagyunk Istennel, van-e kapcsolatunk „a kígyóval”? A kapcsolataink saját testi-lelki változásainkkal párhuzamosan változnak, erre folyamatosan figyelniük kell. Fontos látni és különválasztani, hogy miben van a mi felelősségünk, és mi Isten hatásköre, hogyan tudunk élni a Tőle kapott ajándékokkal, a nekünk szánt „szereppel”. Nagy ajándék volt az előadó őszintesége, nyitottsága. Újra átélhettem azt, hogy egymás előtt nem kell semmit szégyellenünk, ha Isten szerinti közösségben vagyunk. Ő is ezt az őszinteséget várja tőlünk. A biznyságtételben az erőtlenség őszinte felvállalása és az Úr segítségével, hittel való hordozása volt megszólító. Ő kipótolja a mi hiányainkat, és így is teljes életre segít.

– Mióta vállalsz csoportvezetést?

– Talán 4-5 éve. Lehet, hogy több, erre nem emlékszem biztosan.

– Milyen volt az ideit csoport?

– Ajándék és öröm. A 60-as és az ifis korosztályból vegyesen. Voltak egyedülállók, nagycsaládban élők, elváltak, fiatal anyuka és mozaikcsaládban élő is. A legfontosabb kérdések az alábbiak voltak: Támogató vagy elváró vagyok? Tudok bocsánatot kérni, megbocsátani, elengedni? Mi rontja a kapcsolatainkat (önzés, gátlás...)? Figyelembe vesszük a saját határainkat és mások határait? Tudjuk vállalni

a felelősséget? Mi a felesleges felelősség-átvállalás? El tudom engedni saját „túlzott fontosságomat”? Tudunk hallgatni, meghallgatni? Ezeket végigbeszélve tulajdonképpen a nap kivonatát kaptuk meg. Maga a csendesnap kérdésfeltevések sorozata volt önmagunk számára. Beszélgetésünket nyitottság, őszinteség jellemezte. Egy Testvér volt csak, aki nem szólalt meg, szeretném őt is jobban megismerni. Végezetül imaközösséggel zártuk az alkalmat.

– Miért ajánlod a női csendesnapot a következő évben?

– A mindennapokból kiszakítva nagyobb rálátást ad önmagunkra, a szerepeinkre, a ránk bízottak között való helytállásra – s mindezt az Ige fényében. Az ilyen napok nagy lehetőségek a közösség megélésére,

akár ismeretlen Testvéreinkkel is. Olyan jó, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus számára fontosak voltak a nők és asszonyok. Így mi is az Ő szeretetének, szavának világosságában lehetünk Vele és egymással közösségben.

– Van-e, amit még megosztanál velünk?

– Nekem különleges öröm a felnövő és felnőtté váló fiatal Testvérekkel való közösség. A juliannás kislánytól az ifis és egyetemista lányokon át a fiatal nőig, köztük a saját fiatal lányommal. Hálás vagyok az ő közösségükért az Úr Jézus Igéje körül, egymással és a gyülekezet nő- és asszonytestvéreivel. Jó reménység a jövő felé ebben az egyre zavarosabb világban. Nagy hála van a szívemben értük.

*Martinecz Márta és
Somogyiné Ficsor Krisztina*

CSAK ANYÁK

Szeretettel köszöntelek titeket, csak anyák. Ti vagytok azok, akik, ha megkérdezik, mivel foglalkoztok, annyit válaszoltok szerényen: csak otthon vagyok, csak anya vagyok. Hozzátok szölok, akik az 1-2-3-4, akár több gyermek mellett nem írtok blogot, nem vezettek vállalkozást, nem csináltok „semmi” egyebet, csak anyák vagytok. No és persze feleségek. A 20 éves osztálytalálkozómon én is így mutattam be magam. Az osztályfőnököm úgy tűnt, „többet” várt tőlem ezalatt a 20 év alatt. Az is lehet, hogy a szavaiban nem volt kicsinylés, inkább nekem tűnt úgy, mert néha bizony – legyünk őszinték – elfog bennünket a szégyen, hogy csak anyák vagyunk. Tudom, sokan teszitek a dolgokat dobpergés, taps és siker nélkül, csendben, a háttérben. A csak anyák ujjlenyo-

mata ott van mindenben: a nejlonborítású füzetben, az uzsonnásdobozon, a megtisztított cipőn, a fehérített ruhán, a kiürített oviszsákon, a lányok hajfonatán, a legóváron, a gondosan elkészített szülinapi tortán, a kivasalt köpenyen. S lenyomatot hagyunk a gyermekeink lelkében is: ott vagyunk minden ölelésben, biztató tekintetben, mellyel útjukra bocsátjuk őket reggelente. Ha azt gondoljátok, ez kevés, akkor jusson eszetekbe, hogy a jövődőt fonogatjátok a kezeitekben.

S mikor előnt a fáradtság, s úgy érzem, csak anyának lenni a minden, akkor odafordulok a Vigasztalóhoz, mert ő is rajtam hagyta ujjlenyomatát. Megtart, mikor épp elesni készülök. Mikor nehéz derült tekintettel belenézni a világba, akkor a következő Igét küldi: „Erő és méltóság árad róla, és nevetve néz a holnap elé.” (Péld 31,25) Elmondom napjában többször, újra és újra: erő és méltóság árad rólam, és nevetve nézek a holnap elé. S így leszek csak anyából Istent dicsérő anya, aki mosolyog.

Filep-Pintér Eszter

A szerző gyermekeivel. Ha azt gondoljátok, ez kevés, akkor jusson eszetekbe, hogy a jövődőt fonogatjátok a kezeitekben.

„ISTEN KÖZÖTTÜNK VOLT..”

Újra IKON budapesti református ifjúsági konferencia a Fasorban

November elején ismét több száz fiatal gyűlt össze a Fasor által szervezett ifjúsági konferencián. A fő téma ezúttal a (M)érték volt, amelyről Székely Tamás lelkipásztor beszélt a tinédzser- és fiatalfelnőtt-korosztály tagjainak.

Az utóbbi évek egyik legnagyobb hatású kezdeményezése gyülekezetünkben a fővárosi fiatalokat megszólító IKON budapesti református ifjúsági konferencia. Négy évvel ezelőtt fogalmazódott meg a fasori ifisekben, hogy jó lenne egy évben legalább egyszer összegyűlni és Istenről beszélni, Őt dicsőíteni a fővárosban élő református fiatalokkal közösen. A meghívó is azoknak szól, akik már betöltötték a 13. életévüket, de még nem múltak el 31 évesek. Az első IKON-t 2016-ban rendeztük. Azóta minden esztendőben ősz végén, tél elején találkozunk a budapesti református ifisek, hogy halljanak Isten országáról, s a csoportbeszélgetések során megosszák tapasztalataikat arról, hogy hogyan élük meg hitüket a körülöttük lévő világban.

Székely Tamás lelkipásztor a mértékről beszélt

A szervezők számára nagy öröm, hogy az évek során egyre több gyülekezetből jönnek önkéntesek, szervezők, akik segítenek a konferencia előkészületi munkáiban és lebonyolításában. Következő számunkban bővebben is beszélünk az ide

IKON-ról. Mostani összeállításunkban megkérdeztünk néhány résztvevőt arról, mit adott nekik az idei találkozó.

Nyikos Anna: Állok a templomtérben, körülöttem több száz mosolygó arc. Negyedszerre is ugyanakkora élmény, ugyanolyan izgalom, mint az első IKON konferencia. Másfél nap Istennel és

budapesti keresztény fiatalokkal együtt, sok-sok énekkel, beszélgetéssel, nevetéssel. Már az elején is tudtam, hogy az Úr áldása lesz az alkalmon, de azt nem láthattam előre, mennyi öröm vár majd rám. Mennyi izgalmas gondolat és kérdés az életünket befolyásoló mértékekről és értékekről. Mennyi izgalmas téma a szemináriumokon. Mennyi finom kávé, mennyi új arc, mennyi jó beszélgetés... és sorolhatnám oldalakon át. Isten közöttünk volt, és megajándékozott minket azzal az egységgel, melynek az ereje még sokáig kísér majd: nem vagyunk egyedül! Sokan, még annál is többen tartozunk az Ő családjához, fiatalok és lelkesek, akik együtt építjük az Úr országát! Jövőre újra találkozunk.

Budai Anna: Az idei IKON nagy kérdése az volt, hogy miként értékelünk-ítélünk meg helyzeteket, embereket. Jézus egyik híres gondolata volt a konferencia alapigéje: „*Ne ítéljétek, hogy ne ítéltessetek! Mert amilyen ítélettel ítéltek, olyannal fogtok megítéltetni; és amilyen mértékkel mértéketek, nektek is olyannal mérnek majd.*” (Mt 7,1–2) Az igehirdetésben személy

szerint nagyon megfogott a téma tudományos megközelítése, miszerint természetes folyamat, hogy helyzeteket, embereket megítélünk. Jézus

Budai Anna: Jézus arra kér bennünket, hogy ne ítéljük el senkit.

arra kér bennünket, hogy ne ítéljük el senkit. S ehhez szükség van arra, hogy a sztereotípiákat felismerjük az életünkben, de a természetes agyi működésünket nem szükséges megpróbálnunk kiiktatni. Az sokkal inkább ajándék Istentől, mely megvéd bennünket a veszélyes helyzetektől, emberektől.

A délutáni programban többféle választási lehetőségünk volt, hogy mit csinálunk. Én a fakultatív dicsőítést választottam. Nagyon nagy élmény számomra, hogy sok ifiből érkező fiatal együtt emeli fel szívét az Úr Jézushoz, s engedi, hogy Ő szóljon hozzá. Az éneklések során ezt valahogy különösen is tapasztalom. A csoportfoglalkozás, amelyet vezettem, főként 21 éves fiatalokból állt, akiknek nagyon fontos volt, hogy a hallott igehirdetést be tudják illeszteni a saját lelkiiségükbe. Ezt tűztük ki célként, s úgy érzem, hogy sikerült is, mert az esti közös beszélgetésen voltak olyanok, akik kiemelték, hogy milyen jól beszélgettünk. Úgy tapasztalom, hogy az IKON-on részt vevő fiatalok számára valóban zsinórmérték a Szentírás. Fontos

nekik Isten útmutatása. Az már nyilván másik kérdés, hogy mindaz, amit idén vagy az előző években megértettek üzenetként, miként és milyen mértékben válik gyakorlattá, életet változtató üzenetté.

Nyikos András: Nekem nagyon tetszett, hogy nincsenek határok a korosztályok között. Egy fiatal felnőttnek szóló tanítás éppúgy szólt a középiskolásnak is, ezért ugyanúgy el tudtunk beszélgetni egy fiatal felnőttel, mint egy korosztályombelivel. A legjobban a csoportbeszélgetés tetszett. Kötetetlen volt, leginkább a középiskolások problémáiról esett szó, arról, hogy hogyan lehet istenhittel kezelni a nehézségeinket, a felmerülő élethelyzeteket.

Molnár Barnabás: Nekem is a csoport-

Csoportbeszélgetésen a középiskolás korosztály. Azt fogadják el, amit a Biblia tanít

beszélgetés tetszett a legjobban, ugyanabban a csoportban voltam, mint Andris. Következésképpen jártuk körbe idei témánkat, a mértéket, azt, hogy milyen a világi mérték, s hogyan kell viszonyulnunk hozzá, milyen különbségek vannak a világi és az Isten mértéke között, és hogy azokat hogyan lehet kezelni. Isten egészen mást tanít, mint a világ, mely körülvesz bennünket. Én azt fogadom el, amit a Biblia tanít. Az isteni mérték szerinti életet tartom teljes mértékben szem előtt, azt, amit Isten tanít.

LÁMPÁS AZ ÚTON

Szabó Dani és Szabó-Keresztes Ági otthonában jártam, ahol a 4 éves Sebi és 2 éves Barni is aktívan részt vett a beszélgetésben. Útkeresésről, döntésekről és karácsonyi készülődésről is volt szó.

Hogy kerültetek a Fasorba?

Ági: A közeli Vörösmarty utcában laktunk 2011-től, sokat bicikliztünk a Fasorban, és egyszer a fák mögül észrevettük, hogy ez az épület egy templom. Nem jártunk még gyülekezetbe, szerettem volna, ha egyszer eljövünk megnézni. Eljöttünk, éppen Tamás bácsi tartotta az igehirdetést. Első alkalommal ültünk a karzaton, és izgultam, hogy nem ismerünk senkit, hogyan fogunk megismernedni a Testvérekkel? Addig csak vasárnap jöttünk, nem beszélünk senkivel. Azt szeretem, ha egy helyen otthon érzem magam, és találok ismerősöket. Nagy hála volt a szívemben, hogy itt idővel otthon éreztük magunkat. Egy üzleti iskolában dolgoztam, és a főnököm, Tomka János szolt, hogy ha gondolom, kísérjem el, mert jön a fasori gyülekezetbe előadást tartani. Elhívtott magával, mert korábban beszélgettünk róla, hogy református vagyok. Itt találkoztam Bánhidai Csillával, aki megkérdezte, hogy jövök-e a fiatal felnőttek körébe. Mondtam, hogy igen. Néhány alkalommal egyedül jártam, majd decembertől Dani is csatlakozott. Igazából ott hallottam először mélyebben az evangéliumról. 2010 novemberében volt a keresztelőm Móron. A szüleim nem hívők, nem is kereszteltek meg gyerekkoromban. Belső késztetést éreztem, hogy szeretnék megkeresztelkedni. Ebben az időben egy katolikus múzeumban dolgoztam, ahol a Pál apostolról szóló kiállítás kapcsán sokat ol-

vastam az apostolról, érdekelt a téma. Móron előkészítőre jártam, megkereszteltek, és konfirmáltam is. Igazából nem értettem még a hit dolgait, nem éltem át igazán.

Dani: Nekem a nagyapám református lelkész volt, édesapám is járt a teológiára, de abbahagyta. A szüleim jártak templomba, én is tanultam hittant, a pápai református gimnáziumba jártam, ami 6 évfolyamos, akkoriban még bentlakásos iskola volt. A háttértem megvolt, a magvetés megtörtént, de nem ragadt meg bennem az Ige. Emlékszem, karácsony előtt mentem először a fiatal felnőttek körébe, s az ajándékozás alkalmával mindenki kapott egy Igét. Amit én akkor kaptam, maradandó lett számomra, sokáig az autóban tartottam: *„Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra.”* (Zsolt 139,3)

Bekapcsolódtatok a gyülekezet életébe...

D.: Igen, 2012-től rendszeresen jöttünk. Jegyesoktatáson vettünk részt, 2013-ban volt az esküvőnk. Utána a *Kereszt-kérdésekre* jártunk először résztvevőként, majd szolgálóként. A konyhai feladatokat és az előkészítést végeztük, majd Ági csoportvezető lett. A csoportbeszélgetések közötti szünetekben többször beszélgettem Somogyi Péter lelkipásterrel, ez sokat jelentett számomra.

Á.: Nekünk a fiatal felnőttek köre volt a „beintegráló helyünk”, onnan indultunk, majd megismertük a gyülekezetet. Amikor kisfiunk, Sebi megszületett, akkor elbúcsúztunk tőlük, mert péntek esténként kisgyerekekkel már nem tudtunk menni, az élethelyzetünk is megváltozott. Azután sokáig kerestük a helyünket. Egy ideig jártunk a szerdai biblia-

órákra, és voltam a baba-mama körben is. Sebit pár hetesen már vittük az istentiszteletre, tudtunk úrvacsorázni, hetente ott voltunk a templomban, de kiszakadtunk az egyéb, heti lelki alkalmakból. Aztán lassacskán formálódott egy házi csoport, azóta havonta egyszer oda járunk, öt hasonló helyzetben lévő, kisgyerekes családdal együtt.

D.: Az iratterjesztésben kezdtünk el szolgálni mindketten, a fiúk születése óta egyedül csinálom, tavasztól átvettem az iratterjesztés vezetését.

Mivel foglalkoztok?

Á.: Nekem némettanár az alapvégzettségem, kezdetben egy üzleti iskolában dolgoztam asszisztensként, utána a Citibankhoz mentem, ahol a nemzetközi képzési rendszerben adminisztráltam, öt éve pedig gyesen vagyok. Danival egyébként a veszprémi Pannon Egyetem nemzetközi tanulmányok szakára jártunk mindketten, ott találkoztunk. Egyetemistasze-relem volt, bár az elején úgy gondoltuk, hogy nem igazán illünk össze. Később kezdtük el igazán megismerni egymást, hogy milyen a másik, Isten teremtett egységet közöttünk.

D.: Először könyvelőként dolgoztam, jelenleg projektvezető vagyok a Siemensnél, ahol robotizációs szoftverek fejlesztésével foglalkozom.

Hamarosan elköltöztök Budapestről, elmesélik ennek a történetét?

D.: Idén nyáron két hónapot otthon töltöttem egy munkahelyváltás miatt, rengeteget utaztunk, és a sok szabadidő alatt volt alkalmunk átgondolni, hogyan tovább. Ekkor történt, hogy amikor a szüleimnél voltunk Mór környékén, Áginak az az ötlete támadt, hogy csináljunk egy kis vendégházat.

Á.: Ennek előzménye, hogy amikor Barni 1 éves volt, elkezdtem gondolkodni, hogy 3 éves kora után hova megyek vissza dolgozni. Imádkoztam, kerestem a lehetőségeket, hogy mivel foglalkozzak, ami rugalmas és összeegyeztethető a családi életünkkel. Kaptam tanácsokat, többféle ötlet felmerült a kávézótól a városi séták szervezéséig, de egyik sem volt az igazi. Ezzel párhuzamosan azt is elhatároztuk, hogy

le g k é -
s ő b b
a

g y e -
r e k e k
i s k o l á s -
k o r á i g l e s z ű n k

ebben a lakásban, mert szeretnénk még gyereket, és nehezen fogunk elférni. Kerestük a megoldásokat. Kérdéseinkre végül egy nap alatt kaptunk választ. Nyáron egy szülőkhöz való hazautazás alkalmával lepakoltuk a csomagokat, majd elmentünk nyaralni egy nagyszerű helyre, egy szép vendégházba, ahol barátságos és szeretetteljes vendéglátók fogadtak. Arra gondoltam, hogy ilyen én is szívesen csinálnék. A nyaralásból

visszamentünk a szülők házába, ahol élveztük a nyugalmat, a csendet, miközben rajtunk kívül éppen senki sem volt otthon egy másik nyaralás miatt. Nagyon szeretek sütni, a sütéshez szükségem lett volna tojásra, ezért felkerestem egy ismerőst a faluban. Ők 10 éve költöztek el Budapestről, ott gazdálkodnak.

Amíg vártam rá, beleolvastam a blogjába, amiben az élményeiről, az ottani életükről ír. Csak álltam, és el-

kezdem sírni, valami elindult bennem.

Mi is költözzünk el a fővárosból, hagyjuk itt a komfortos és bejáratott életünket, vágjunk bele az ismeretlenbe? A nagy kérdéseinknél nálunk az dönt, hogy egyetértünk-e benne. Félve visszamentem a házba, és megkérdeztem Danit, mi lenne, ha ideköltöznénk a környékre, és csinálnánk egy vendégházat? Egyszerűen azt mondta, hogy jó ötlet. Láttuk a lehetőséget, és megerősödtünk abban, hogy ez jó döntés.

D.: Az ötlet nem volt légbőlkapott, hiszen évek óta ilyen helyekre, „nívós szállásokra” járunk, jól ismerjük a stílusos, szépen berendezett vendégházakat. Mór környékén is otthonosan mozgunk, onnan származom. Kisvárosba szerettünk volna költözni, ami nem a budapesti agglomerációban van, de Mór addig sohasem jutott eszünkbe. Csodálatos falu Csókakő, ahol a kis házat vesszük, Mórtól 3 km-re fekszik a Vértes hegyoldalában. A vártól pár perc sétára található a telek, szép kilátás nyílik a Bakonyra. A kert végében vezet a kéktúra és egy zárandókútvonala.

Á.: Megvan tehát a hely és már a leendő vendégházunk neve is: Lámpás. Draskóczy Lídiának van egy csodaszép dala, a címe: *Lámpás az úton*. Ez a dal a mi történetünket is leírja dióhéjban, ezért választottuk végül sok keresés után ezt a nevet a háznak. Számunkra ez a név azt mutatja, hogy keresztények, hívők vagyunk, szeretnénk, ha ez valamiképpen megjelenne majd a kis házban is. A szeretetben való vendéglátás ajtót nyithat a Jézusról való bizonyosságtételnek az arra nyitott emberek számára. Isten jól ismer minket, tudja, hogy Dani nagyon elemző, kockázatkerülő, mindent kiszámoló típus. Ha nem lett volna minden olyan biztos, amit felmértünk, akkor nem is indultunk volna el az úton.

Korábban sokáig kerestük a válaszokat, de azokban a napokban nyaraltunk, nem kutattunk semmit. Villámcsapásként értettük meg, hogy ez a megoldás. Menjünk oda, ott a helyünk. Daninak két hét múlva kezdődött az új munkája, így csak pár napunk volt, hogy megnézzük a telkeket. Egy hét alatt meglett a kis ház, és a saját házunk ügyében is sokat haladtunk, mostanra az is megvan.

D.: Igen, nagyon gyanúsán összejött minden. Ági fogja vinni a vendégházat, én továbbra is feljárom dolgozni a munkahelyemre. Még

egy évig Budapesten élünk, de később is tervezünk jönni a Fasorba, a nyári családi heteken is szeretnénk részt venni.

A kisgyerekek mellett hogyan tudtok csendességet tartani és minőségi időt tölteni egymással?

D.: A reggeli órákban van minőségi időnk, a kávé mellett leülünk egy fél órára, ezenkívül az esték is a mieink. A kisgyerekek mellett rugalmasságot tanultunk, nem mindig tudjuk előre megtervezni a csendesség, a mélyebb beszélgetések perceit.

Á.: Ha nem jutunk el vasárnap templomba, online nézünk igehirdetést, elővesszük a hangszereket, énekeljük a dalokat, utána imádkozunk a gyerekekkel. Kéthetente egyszer igyekszünk kettesben lenni, elmegyünk valahova. Amikor Sebi kicsi volt, akkor szerdán volt a „randink”. Hiányoztak a lelki alkalmak, és nagy öröm volt, amikor rájöttünk, hogy el tudunk menni a szerdai bibliaóra. Ahogyan az Ige mondja, áron is megvettük az alkalmat, hiszen bébiszittert fogadtunk ilyenkor. Havonta járunk házaspári alkalomra, házi körbe, ahol általában házasságról szóló témákról beszélgetünk. Megosztjuk egymással a kihívásainkat, a vívódásainkat, a tanácsokat, sokféle téma szóba kerül.

Hogyan szoktatok készülni a karácsonyra?

Á.: Elmegyünk ketten a Lónyay utcai keresztény könyvvásárba, nekünk ez egy állandó adventi program, amit nem hagyunk ki. Ott szoktunk találkozni rég nem látott testvérekkel is, és ajándékokat is veszünk karácsonyra. A gyerekeknek találtunk egy sorozatot, a címe *Adventi mese – Karácsonyi történetek a kicsi csillagról*, egyfajta különleges adventi kalendárium, ami a karácsonyi történetet

meséli el. Mindennap megnézünk egy rövid mesét, és utána beszélgetünk a gyerekekkel.

D.: Elővesszük a fából készült betlehemes szettünket, amit sok alkatrészből lehet kirakni. Advent minden napján hozzárajuk az új darabot (tetőt, pásztor, bárányt, szereplőket), karácsonyra felépül a Betlehem, bekerül Jézus a jászolba.

A Nagytétényi Kastélyban minden éven megnézzük a karácsonyfakiállítás, iparművészek díszait.

Á.: A lelki tartalom a lényeg, de mellette a külső jegyek, szokások is fontosak, annak a módját keressük, hogy hogyan lehet összehangolni a kettőt. Jézusnak szoktunk tortát sütni, mert az Ő születésnapja van, ezt a gyerekek is jól értik. Szenteste négyen ünnepelünk, a többi napon találkozunk a tágabb családdal.

Mit jelent számotokra a Fasor? Milyenek látjátok a gyülekezetet?

Á.: Itt tapasztaltam meg először azt, hogy mindenki nagyon kedves volt velem, akivel talákoztam, úgy beszéltek, mintha régóta ismernék egymást. Megelőlegezett bizalmat éreztem a legtöbb embertől, aki valahogy kapcsolatba került velem. Sokat jelent számomra, hogy olyanokkal is megértjük egymást, akikkel egyébként nem barátkoznánk, mert „nem passzolnánk”, de Jézusban testvérekként egy nyelvet beszélünk. Nekem ez a „bölcsgyülekezetem”, színes és élő, minden korosztály, mindenki megtalálja benne a helyét. Segít a növekedésben.

D.: Családiás, ha valaki igazán ide akar tartozni, akkor megtalálja a helyét. Komplex gyülekezeti munka folyik, szinte minden megtalálható.

Halász Kinga

AZ ÚR ERŐTERÉBEN

Milyen örömmel szoktunk egy-egy csendes-hétről hazajönni, de vajon az ott hallott Ige hogyan alakítja a továbbiakban az életünket? Eszünkbe jut-, figyelmeztet-, vezérel-e? Erről tettek bizonyosságot a nagybörzsönyi nyári családos hét résztvevői.

Tunyogi Károly és felesége, Judit: Csodaszép környezetben vehettünk részt a családos, házassággondozó héten Nagybörzsönyben. Térerő nem volt, ám annál inkább bekerültünk az Úr erőterébe. Nagy hála van a szívünkben Isten és a szervezést végző Testvéreink iránt ezért a lelki feltöltődést nyújtó hétért. Itt valóban csak az Úrra és egymásra figyelhettünk. Ahogyan a morzsaszedégetésen hallhattuk, az Úr a szükségünket, családi, házassági, lelki problémáinkat akarja bennünk és közöttünk a házastársunkkal helyreállítani. Tükröt állított elénk.

Az Úr gondoskodó szeretetét is átéltük. A reggeli áhítatokon erőt és bátorítást adtak Pálúr János tolmácsolásában az elénk hozott bibliai történetek, személyek, akik által nagy dolgokat vitt véghez az Úr. Az Igék, amelyeket Tolnay Lajos által kaptunk, pontos útmutatásokat adtak, hogyan kell viszonyulnunk a házastársunkhoz, a házasságon belül kinek mi a szerepe, hol van a helyünk, és hogyan tehetjük szebbé, meghittebbé a családi életünket, miként küzdhetünk meg a problémáinkkal. A mi csoportunkat a Martinecz házaspár vezette. A beszélgetések mély nyomot hagytak bennünk: nyíltan, őszintén és bizalommal tudtunk feltárni élethelyzeteket, sőt a nehézségeket is, amelyekkel nap mint nap küzdünk. Szó volt a felmenőinktől hozott örökségeinkről, szokásainkról is, amelyek időnként hasznosak, de bizony sokszor terhesek számunkra. Ezeknek a helyes megítélésére, alkalmazására is kaptunk egymástól útmutatást, megoldási javaslatot.

Pataki András Dávid lelkipásztor tartotta az esti áhítatokat az Énekek éneke alapján, amelyek útmutatást adtak arról, hogyan kell egymásra tekinteniük a házastársaknak. Az Isten szerinti viszonyulás fontosságát hangsúlyozta, amelyben legyen helye a szeretetnek, dicséretnek, a kölcsönös megbecsülésnek, tiszteletnek, egészséges egymás iránti vágyakozásnak.

Másfél hónappal azt követően, hogy hazajöttünk, az Úr kegyelméből segítséget kaptunk Somogyiné Ficsor Krisztina lelkipásztor személyében. Több mély beszélgetést folytattunk vele, s Jutkával együtt közösen feltártuk azokat a múltbéli, némely esetben a gyerekkorig visszanyúló problémákat, terheket, amelyeket tudatosan vagy tudattalanul, de hordozunk mind a mai napig, s amelyek falat képeztek közöttünk. Jó úton haladunk a közös életünk szebbé, jobbá tételében, amelyhez őszintén fel kell vállalnunk a hiányosságainkat, szembe kell néznünk a rossz szokásainkkal, olykor a vágyaink mindenáron való beteljesítésének káros következményeivel. Hátalattal szívvel írom ezeket a sorokat, mert Isten végtelen nagy szeretetét akarom bemutatni, amellyel körülölel bennünket. Arra buzdítok minden Olvasót, hogy bátran, bizalommal tegye le az Úr elé a nehézségeit, problémáit, mert nem marad válasz, segítség nélkül. Nem könnyű ez az út, de türelemmel, kitartással, teljes odafigyeléssel végig lehet járni az Úr segítségével győztesen. Soli Deo gloria!

A házastársunkkal való egység és a jó irány

Rimányi István és Marika: Teremtőnk munkáját dicséri az a természeti környezet, ahol egy áldásokban gazdag hetet tölthettünk el testvéri közösségben. Jobban megismerhettük Istennünket, egymást és önmagunkat. Az Istennel

való közösségünk milyensége mindenre kihat az életükben. Fő meghatározója a gondolatainknak, reakcióinknak, házastársi, családi és egyéb kapcsolatainknak. Ezért ez a kötődés prioritást kíván, melyhez naponta elkülönített idejű – lehetőleg közös – csendesség szükséges. Egy jó kapcsolat előfeltétele a vágyakozás, mely Urunk felé nézve is igaz. Jó, ha ez is elsőbbséget élvez a szívünkben a többi vágygal szemben. Fontos a házastársunkkal való egység és a jó irány. Az előbbit a „hármason” biztosítja. Az utóbbi megértését és megtartását segíti a jobbitásra, az engedelmességre való elkötelezés. Az igazi bölcsesség: az Isten akarata szerinti élet. Istent nem kötik a mi határaink. Az Ő bölcsességéből, szeretetéből és hatalmából fakadó ígérete nagyobb és erősebb a mi emberi értelmünkénél és akaratunknál. Hasznos, ha a teendők sorrendjében az „Isten szerint minek van itt az ideje?” kérdés a vezérfonalunk. Vele együtt menjünk életünk harcaiba, egyébként csak hiábavalóság lesz az életünk. Ne feledjük, hogy szüntelenül számíthatunk Megváltónkra, aki nem próbál meg bennünket erőnk felett! Az Ő segítségével vívott küzdelem megerősít és áldást hoz. Életünk áldásai, ajándékai háláadó, nehézségei pedig hittel kérő imádságra indítanak minket. E nehezek Isten felé hívogató lehetőségek, melyekre így tekintve ismét hálásak lehetünk. Ezzel a kör bezárult. Ahogy az Igében olvassuk: „...mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” (1Thessz 5,18)

Akiknek a hite példa előttünk

Kecskés D. Balázs és Julcsi: Nagyon nagy élmény volt számunkra a nagybörzsönyi tábor. Ez volt az első olyan csendeshét, melyre családirag eljutottunk, s az ott tapasztaltak minden várakozásunkat felülmúlták. Nagyszerű volt megtapasztalni a közösség erejét, azt, hogy milyen bátorító és felemelő az, ha mindannyian

*Kecskés D. Balázs és felesége:
A tábor óta rendszeresen
tartunk családi áhítatokat*

egy szívvel fordulunk Istenhez. Jó volt olyan emberek között lenni, akik keresik az Urat, és szeretettel tekintenek egymásra. Jobban megismerkedtünk sok olyan Testvérrel, akiket korábban csak vasárnaponként láttunk, ez pedig otthonosabbá tette, közelebb hozta számunkra az egész gyülekezeti közösséget. A délelőtti előadásokat nagy figyelemmel hallgattuk, és rengeteget tanultunk, sokszor úgy éreztük, bár ne érnének véget ezek az órák... Az ezeket követő csoportbeszélgetések is nagyon áldottak és inspirálók voltak. A Pálúr család által vezetett csoportban jó néhány fontos kérdés előkerült, a beszélgetések pedig közelebb hoztak minket mind a csoport tagjaihoz, mind a beszélgetések során előkerült témák mélyebb megértéséhez. Amellett, hogy házastársi szerepeinket, egymással való kapcsolatunkat is újra megvizsgáltuk, a tábor óta rendszeresen tartunk családi áhítatokat, ezt pedig nagy áldásnak érezzük. Különösen nagy élmény volt – ha félig-meddig is, de – beletekinteni olyan nálunk érettebb és tapasztaltabb családok életébe, akiknek a tapasztalatai, hite és türelme példa lehet előttünk. A reggeli áhítatok, a délelőtti előadások és az esti áhítatok egyaránt olyan lelki muníciót adtak nekünk, melyből egész évben táplálkozhatunk. Szeretettel ajánljuk mindenkinek, ha teheti, vegyen részt hasonló alkalmakon, igazán megéri!

IGAZÁN JÓ HÁZAK HITBŐL SZÜLETNEK

Gyülekezetünk egyik presbiterének, Berzsák Zoltán okleveles építésmérnöknek az irodáját bízta meg a januárban leégett Ráday Kollégium újjáépítésével. Szintén a 4 Plusz Építész Stúdió Kft. tervezte a most épülő csömöri és a budaörsi református templomot, amelynek munkálatai hamarosan elkezdődhetnek.

De ennél közelebbi kapcsolatunk is van vele, hiszen az ő tervezőirodája álmodta meg és felügyelte Csipkebokor óvodánk átépítését. Számos köz- és egyházi épület fűződik a nevékhöz, többek között egy gyönyörű, az organikus építészetet képviselő, rézből készült irodaház Rákosmentén. A csapata által tervezett Újpesti Egek Királynéja Római Katolikus Főplébánia épülete 2016-ban Építőipari Nívódíjat kapott, 2018-ban pedig a tervezőiroda építészeti alkotás kategóriában miniszteri elismerésként Pro Architectura díjban részesült.

– Minek köszönhető a szakmai siker? Vagy Isten áldását látod az elismerésekben? – kérdeztük Berzsák Zoltánt.

– A szakmai siker, gondolom, a megvalósult végeredménynek szól. A kérdés inkább az, hogy hogyan és Ki által valósul meg. Az építészet egyrészt nagyon összetett: a művészettől a szociológián keresztül a mérnöki tudományokig mindent magában foglal. Másrészt sokszereplős: a megrendelőtől a beruházón és a hatóságokon keresztül az összes szaktervezőig mindenkit érint. A tervező nemcsak az épületet álmodja meg, hanem az elérendő eredmény érdekében mindezek munkáját össze is kell hogy hangolja. Könnyű beleszni „a teremtő szerepé-

Rákosmente, Rézház

be”. Akik nem ismerik Istent, gyakran el is követik ezt a hibát.

Először is, fontosnak gondolom, hogy a jó helyre pozicionáljuk magunkat. Akkor lehetek az Atya eszköze, ha megértem és megcselekszem az Ő akaratát. És ez a tervezésre is vonatkozik. Igazán jó házak hitből születnek. A szakmai elismerés, siker természetesen nagyon jól esik, és fontos is, mert visszajelzést ad, hogy a sok-sok befektetett energia jó helyre érkezett. Viszont Isten a sikert is céllal adja. Nem azért, hogy vállon veressük magunkat, hanem hogy a siker adta lehetőségeket felhasználjuk az Ő céljaira. Fontos, hogy megújuljunk, hogy erőt merítsünk belőle, de felhasználható akár

evangelizálásra is: „...*hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő...*” (2Tim 4,2). Hisz a missziói parancs mindenkire érvényes, és a végrehajtása nincs korlátozva.

Kitapintható volt Isten jelenléte

– Mitől volt különleges feladat az Egek Királynéja templom megtervezése? A helyén eredetileg egy zeneiskola működött, ezt alakítottátok át közösségi szakrális hellyé. Díjeső koronázta a munkátokat: először a Magyar Építész Kamara oklevelét nyerte el, majd egy Londonban kiadott könyvben a világ 1000 legérdekesebb épülete közé választották, s végül az Építőipari Mesterdíj Alapítvány középület kategóriában Építőipari Nívódíjjal jutalmazta.

– A plébánia kialakítása első lépése és lehetősége volt egy nagy, átfogó főtérrendezésnek Újpesten. Több épület „helycseréjével” alakulhatott ki a jelenlegi főtér kitisztított arculata. Ez több intézmény működését, életét forgatta fel fenekestől. Az egyszerűnek és logikusnak tűnő lépések rengeteg döntéssel, lemondással és energiával jártak. Mégis nagyon jó volt látni az összefogást, az egységet, ami

kialakult az adott helyzetben a benne munkálkodók között, a közös végcél érdekében. Ezek egyike volt a plébánia átköltöztetése. Az épületben a zeneiskola működött korábban, amely szintén megfelelőbb helyre talált. Igazán különlegessé a munka számomra mégis inkább attól vált, hogy a teljes folyamat alatt szinte végig tapintható volt Isten jelenléte. Az épület elsöre nem látszott túlságosan alkalmasnak erre a célra, de ahogy elkezdtem megismerni, kibomlott előttem a benne rejlő lehetőség. Az épület tervezése szépen és problémamentesen alakult. A gyülekezet felvázolta az alapvető igényeit, de minden egyébben szabad kezet adott. Követték és támogatták az elképzeléseimet. A kivitelezés aztán rendkívül problémássá vált. A munkát elnyerő kivitelezőt le kellett váltani, amiből még per is kerekedett. Úgy tűnt, hogy ebből az épületből semmi sem lesz. Viszont mindig továbbléphettünk egy-egy lépéssel. Újrakezdünk, végül nem kis csodaként el is készült, amit nagy örömmel és növekvő létszámban használ a gyülekezet azóta is. A plébánia épületének legfontosabb üzenete, hogy egy épületnek, ami nem templomnak épült – ráadásul egy régi épület átalakításával jött létre – meg lehet teremteni a szakrális

Újpesti Egek Királynéja Római Katolikus Főplébánia. Számos szakmai elismerést aratott, egy Londonban kiadott könyvben a világ 1000 legérdekesebb épülete közé választották

jellegét úgy, hogy nem jelképekkel tűzdeljük tele, hanem azt az épület hangulata közvetíti. A múlt és a jövő szépen egymásba tud folyni, egymásra tud épülni. A modern elemek nem határolják el, sokkal inkább kiegészítik, felértékelik a régit. Mint ahogy a generáci-

ók egy jól működő közösségben. A plébánián alkalmazott árnyékoló például egy régi szőttminta modern interpretációja, ami két pávát ábrázol, akik egymásnak hátat fordítva egy szívet alkotnak. Úgy gondoltuk, ebben az épületben ez a motívum közvetíti legjobban az evangélium üzenetét.

– Idézek az egyik szakmai méltatásból: „Az egyik legfontosabb tulajdonsága, hogy elegáns, mégsem hivalkodó. A tervező olyan módon olvasztotta össze a múltat és a jelent, amelyben egy kicsit megszűnik az idő. Olyan típusú épület ez, amely meg tud öregedni, amely ha kicsit megkopik, még akkor is elegáns lesz, mint a nagyapánk töltőtolla, amit még ma is jó kézbe venni.” Milyen szempontok vezérelnek, amikor tervezel?

– Minden feladat egyedi. Mások a hangsúlyok, a prioritások, és mind nagyon fontos. Nincs konkrét receptem. A korábban említett összetettség miatt sok-sok mindennek kell összeállnia és teljes összhangban lennie ahhoz, hogy minőségi végeredmény szülessen. Olyan ez, mint egy zenekar. Hiába jók a zenészek, ha nincs összhang, nincs, aki azt megteremti, és nem vezényel senki. Hallgathatatlan lesz a végeredmény. Ráadásul minden darab más hozzáállást igényel. Persze olyan is akad, amit nem szívesen játszik el az ember.

A hagyomány tisztelete

– Neked és a kollégáidnak mennyire prioritás a környezettudatosság és az értékörzés?

– Az Ige szerint művelnünk és őriznünk kell a környezetünket. Megőriznünk és továbbbadnunk a következő generációk számára. Ennek egyik része a környezettudatosság. Ma különösen is, mivel a környezetünk szempontjából a 24. órában élünk. Ezért a kör-

nyezettudatosság ma már nem luxus, hanem a túlélésünk esélye. A többi tényezővel együtt ez is nagyon fontos szempont. Mi ugyan nem passzív házakat tervezünk, de törekszünk arra, hogy az épületeink a lehető legkisebb energiafelhasználásúak legyenek. Abban az értelemben is, hogy olyan építőanyagokat használunk, amik vagy visszaforgathatók, vagy már eleve visszaforgatottak. A lehető legkisebb ökológiai lábnyomot igyekszünk magunk után hagyni. Fontos, hogy épületeink simuljanak bele, éljenek együtt a környezetükkel. Én ezt értem organikusság alatt. A parancs másik fele a megőrzésre és továbbadásra vonatkozik. Hogy amit kaptunk, azt hogyan, milyen formában építjük bele az életünkbe? Mit teszünk mi hozzá, és hogyan adjuk tovább? A hagyomány folytatása nem pusztán a formai elemek továbbvitelét jelenti, hanem a közös gyökerekből való táplálkozást. A hagyomány tisztelete adja meg a lehetőséget, hogy az elmúlt korok eredményeit továbbvigyük és aktualizáljuk a jelenkor viszonyaira. Szeretnénk, hogy újonnan tervezett épületeink is képviseljék kulturális értékeinket, hagyományaink folytonosságát, egyfajta átíratként, korszerű, „bartóki” értelemben.

Kis része lenni a nagy egésznek

– Térjünk vissza a szakmai indulás éveikhez. Mennyire volt nehéz számodra, hiszen amikor indultál, padlóra került az építőipar, ahogy számos más ágazat is a '90-es évek elején?

– A '90-es évek elején, egészen friss diplomával a zsebünkben, három barátommal alapítottuk a 4 Plusz Építész Stúdiót. Ki szerettük volna próbálni magunkat. Nagyon kalandos időszak volt, és mi – főleg így, utólag visszagondolva – nagyon bátrak voltunk. Akkor még nem tudtam, hogy csak

*Berzsák Zoltán:
Hisszük, hogy
ennek a tervnek
a része az is,
hogy 2005-ben a
Fasorba kerültünk*

a Gondviselés tartott minket egyáltalán életben. Eleinte Ausztriába terveztünk szociális lakóparkokat, és szinte minden hazai megbízást elvállaltunk. Sok mindenbe beletanultunk, nagyrészt a saját kárunkon. Aztán egyre komolyabb munkákkal bíztak meg minket, és közben az iroda is számtalanszor átalakult. Többször is volt közben építőipari mélyrepülés, de Istennek volt terve erre nézve is, mert eddig mindegyiken túljuttatott. Sokat formálódtam, erősödött a hitem nekem és Krisztinek, a feleségemnek is, aki minden helyzetben tökéletes társam. Nem csak a családban, az irodai és egyéb ügyekben is. Az alapítótársaim már rég vidékre költöztek, a későbbi társaim is újat kezdtek, az irodám azonban már több mint 25 éve működik.

– Milyen módon hat rád a tervezőasztal mellett az, hogy élő hitű református vagy? S a civil, azaz nem egyházi megbízásoknál is „beleviszed a hited” a tervezésbe, azt, hogy Jézus Krisztus iskolájába jársz, az Ó tanítványa vagy?

– Az én munkámnak a tervezőasztal a legkönnyebb, számomra a legszebb, de sajnos időben a legkisebb része. Ott a legkönnyebb jó keresztyénnek lenni. A tervezőiroda a munkában olyan háttérrel ad, mint a gyülekezetet a hitben. Ezért különösen is kitüntetett helyzetben vagyok, mert a munkatársaim

már jó ideje többségében élő hitű emberek. Ez egy kis védett sziget. Jézus azonban nem azt kérte Istentől, hogy vegyen ki minket a világból, hanem hogy őrizzen meg a gonosztól. Az irodán kívül már nem ennyire egyszerű. A „civil” munkákat missziós terepnek tekintem.

– Már felnőtt, diplomás, házasemberként „találtál oda” Istenhez. Hogyan történt? Minek a hatására kezdted el keresni, és hogyan kerültél a Fasorba?

– Tulajdonképp mindig is kerestem Istent, csak sokáig nem jó helyen. Krisztivel ebben is nagyon hasonló utat jártunk be. Már házasok voltunk, amikor – a sok egyéb programunk mellett – a barátainkkal egyre gyakrabban mentünk el Pasarétre is istentiszteletre. Az itt hallottak, az evangélium tisztasága és egyértelmősége megérintett minket. Isten elkezdett velünk valami újat. Legnagyobb fiunk keresztelője kapcsán szólított meg bennünket személyesen az Úr. Így jutottunk először Kelenföldre, ahol együtt jártunk konfirmációs oktatásra. Ez alatt az idő alatt sok minden a helyére került számunkra, köztük a legfontosabb is, hogy letegyük az Úr kezébe az életünket és a bűneinket. Megértettük, hogy Ő a megoldás. Ő a válasz minden korábbi kérdésünkre. Minden más mellett megértettük, hogy életünk célja belerendeződni egy nagyobb, átfogó és tökéletes rendszerbe – Isten országába. Kis része lenni a nagy egésznek, mint egy fontos, beleillő rész az épület egészébe. Ez akkor lehetséges, ha a szívemben ott van Jézus. „Keressétek először Isten országát...” (Mt 6,33) – hát ezt jelenti! Mindenben, mindig azt látni, hogy az hogyan illeszkedik bele Isten tervébe. Hisszük, hogy ennek a tervnek a része az is, hogy 2005-ben a Fasorba kerültünk. Közösségre, barátokra találtunk, szolgálataink, feladataink vannak itt.

Cseke Hajnalka

PÉNZÜGYI SZABADSÁGBAN ÉLNI

Álom vagy valóság?

Vágyunk az Úrral való személyes kapcsolatra, és

keressük is ezeket az alkalmakat. Ehhez hol hosszabb, hol rövidebb időre ki is tudunk vonulni a „világból”. Kulcsfontosságú, hogy az életünk hétköznapjait meghatározó döntéseket megbeszéljük-e Istennel.

Naponta sok apró pénzügyi döntést hozunk. Ezeknek egy része könnyen, szinte már rutinszerűen megy. A nagyobb horderejű pénzügyeket (is) érintő döntések meghozatala azonban már nem olyan egyszerű. Teherrel jár, a tudatosság és/vagy megfelelő ismeret hiányában hozott döntéseink következményeit hosszú távon cipeljük, cipelhetjük.

Valóság-e a pénzügyi szabadságban való lét? Eljuthatunk-e valaha a teljes pénzügyi szabadságra, függetlenül attól, hogy mennyi pénz van a zsebünkben és a bankszámlánkon? Mitől függ, hogy lelki terhektől mentesen tudjunk gondolni a pénzügyeinkre? Hogyan tekintünk a pénztárcánkra, bankszámlánkra, javainkra? Érdemes önvizsgálatot tartanunk, hogy adtunk-e már erre valaha őszinte választ magunknak. És Istennek?

Sok félelem társul a pénzhez, a vagyonhoz, legfőképpen a belőlük alkalmanként adódó pénzügyi bizonytalansághoz. Kutatásokban kimutatták, hogy a leggyakoribb félelemforrás a pénzügyekkel kapcsolatos. Tudjuk, hogy „*nem a félelem lelkét adta nekünk Isten*” (2Tim 1,7). Hogyan fér meg akkor a kettő együtt? A félelem forrása a bizonytalanság, a bizonytalan jövő.

Ha nem tudjuk a szükségleteinket, igényeinket saját forrásból finanszírozni, akkor hitelfelvételben is lehet gondolkodni. Isten a Bibliában nem beszél arról, hogy milyen

esetben lehet tartozásunk. Howard Dayton megfogalmazta azokat a szempontokat, amikor lehet jelzálogkölcsönünk, illetve hogy mikor vehetünk fel hitelt üzleti tevékenységünk finanszírozására. A „megengedett adósság” azonban csak akkor járható út, ha a következő kritériumok együttesen teljesülnek:

- Amit a hitelen megszerzünk, értékben növekedhet, vagy jövedelemtermelő képességgel bír.

- A megszerzendő tulajdon értéke mindig magasabb az arra felvett hitel értékénél.

- Az adósság törlesztése nem éri el azt a szintet, mely indokolatlanul túlfeszíti a költségvetésünket.

A meggondolatlan hitelfelvétel megakadályozhatja az Úrral való személyes kapcsolatot!

Tudatában kell lennünk, hogy a hitelt vissza kell fizetni, még akkor is, ha a hitelfelvételnél meglévő körülményeink megváltoztak. A Példabeszédek szerint „*A gazdag uralkodik a szegényeken, és az adós szolgálja a kölcsönadónak.*” (Péld 22,7) Ez azt jelenti, hogy ha adósságunk van, akkor a kölcsönt adó szolgálai vagyunk. Minél nagyobb az adósság, annál inkább szolgálként viselkedünk. Bár a Szentírás nem mondja kifejezetten bűnnek az adósságot, de nem is bátorít erre.

Érzékeljük a környezetünk nyomását a jobb és menőbb dolgok megszerzéséért: úgy érezzük, lépést kell tartanunk a körülöttünk élőkkel és a vágyainkkal. Mi is beszerezzük a legújabb kütyüket, ruhákat, hogy elfogadjanak a barátaink, mivel úgy gondoljuk, hogy ez az, ami jár nekünk, ez kell nekünk, erre van szükségünk a boldogságunkhoz. Nagyon sok problémát veszünk ezzel magunkra, amelyek kihatással vannak az életünkre, és mégsem okoznak meglegedettséget.

Bármennyi is a rendszeres bevételünk, Isten arra tanít bennünket, hogy legyünk szabadok az adakozásra, bőkezűsége. Amikor megkapjuk a havi bevételünket, tegyünk félre az adakozásra és a megtakarításra, mert a váratlan kiadások váratlanul érkeznek. Az Úr ígérete számunkra: „*Bölcscsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.*” (Zsolt 32,8) Minél több időt szánunk Istennek a Bibliában tett kijelentései megismerésére és alkalmazására az életünkben, annál jobban fel tudunk készülni a nehéz helyzetekre. A teljes pénzügyi szabadsághoz vezető úton való előrehaladásunk egyik legnagyobb haszna, amikor van pénzügyi tartalékunk egy váratlan válsághelyzetre.

Írásunkban sok kérdést fogalmaztunk meg, és reméljük, még több kérdés fogalmazódott meg az Olvasóban. Ez így is van rendjén. Legyen rájuk őszinte válaszuk!

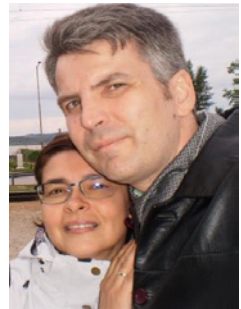
Istennek hála, a Faszorban is elindulhatott a *Compass – Isteni pénzügyek* bibliatanulmányozó sorozat. A gyülekezeti tagok már több csoportban megtapasztalhatták az áldásait, és a tanultakat hétköznapi pénzügyeikben is alkalmazzák.

A Biblia azért foglalkozik olyan sokat a pénzzel és a vagyonnal, mert

1. pénzügyeink kezelése hatással van az Úrral való kapcsolatunkra;
2. a pénz Krisztus elsődleges versenytársa az életünk feletti uralomban;
3. a pénz alakítja a jellemünket;
4. az Úr azt szeretné, hogy meghatározott módszerünk legyen a pénzügyeink kezelésére, a gyakorlatban is hűségesek legyünk.

A Biblia pénzügyekre vonatkozó előírásainak alkalmazása időigényes utazás. Könnyű elbizonytalanodni, amikor pénzügyeink nincsenek teljesen az ellenőrzésünk alatt. Általában az embereknek legalább egy évbe kerül, mire az útmutatások többségét alkalmazni tudják, és még több időbe telhet az elkövetett pénzügyi hibákat kijavítani. Sok *Compass – Isteni pénzügyek* bibliatanulmányozó sorozatot elvégző dönt úgy, hogy továbbadja ezeket az ismereteket. Tudjuk azt is, hogy maga a tanító tanulja a legtöbbet, így a tanfolyamon másokat segítve haladnak maguk is előre a teljes pénzügyi szabadság felé.

Köszönjük továbbra is a szolgálatunkért elmondott imádságokat.

Bánhidai Csilla és Fancsalszki Róbert

Compass – Isteni pénzügyek bibliatanulmányozó sorozat MEGHÍVÓ

„*Ha tehát a hamis mammonon nem voltatok hűek, ki bízza rátok az igazit?*” (Lk 16,11)

2020. március 31-től, 9 héten át keddenként 17.30-tól 19.30-ig tart a Faszorban.

Ebben a képzésben megismerhetők a világ teremtő Urának gondolatai és útmutatásai pénzügyeink kezeléséről – életkortól, családi állapottól, anyagi helyzetétől függetlenül.

Azok jelentkezését várjuk, akik vállalják, hogy ebben az időtartamban rendszeresen ott lesznek az alkalmon, hogy együtt haladjunk a csoportban. A csoport maximális létszáma 12 fő.

Jelentkezés: a compassfasor@gmail.com címen 2020. február 29-ig.

A témafeldolgozást és a közös haladásunkat egy könyv (Howard Dayton: *Számít a pénzed*) és egy hozzá tartozó munkafüzet segíti, melyek a faszori iratterjesztésben megvásárolhatók.

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi kátének a történetéről és szerepéről adjon áttekintést, és segítséget nyújtson a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 úrnapijára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb tagolás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint élethől vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Hitvallásunk egyértelmű határozottsággal beszél arról, hogy a Szentlélek nélkül mi sem Krisztust, sem az Atyát nem ismerhetnénk, Krisztusnak semmilyen jótéteménye nem lehetne a mienk. Legutóbb a sákramentumokkal kezdtünk foglalkozni. Láthattuk az úrvacsora történeti kibontakozásának előzményeit. Vizsgálódásunkban az Úr szent vacsorájának szerzéséről is szóltunk. Krisztus megtört testéből, kiontott véréből élünk. Az élet a halálból támad. Jézus, akinek megaláztatásából van a reménységünk és a jövőnk, aki helyet készíteni előttünk a mennybe ment, és azért könyörög, hogy az övéi egyek legyenek. Mi mégis merünk egymással vitába keveredni, tanításait így-úgy értékelni, felekezetekre, csoportokra szakadni, egymásra átkot szórni, a bennünk végzett üdvözítő munkáját megkérdőjelezni. Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség; ne legyünk hát kiskorúak – szólít meg bennünket Igék sorával is Ablonczy Dániel kátémagyarázó. Inkább kövessük az igazságot. Mindenestől növekedjünk fel Őhozzá, aki a fej, a Krisztus (olvasandó: Ef 4,5–6; 14–16).

Az igazságot keresve-követve maradjunk még az úrvacsora kérdéskörénél – ezúttal a katolikus misével történő összehasonlításban. A soron következő, 30. úrnapija kérdéseinek egyike fölveti a kettő közötti különbséget. A felelet viszont igen kemény: az egyháztörténet során sok problémát okozott, mert emiatt a Kátének a megjelentetését nem vagy csak ennek kihagyásával engedték. Próbáljuk megérteni, miért éles a Kátének az állásfoglalása a misével kapcsolatban, és hogy miért más ez a probléma ma számunkra. Török István teológus gondolatmenetét követve emlékezzünk a reformációi kor néhány jellemző mozzanatára! Mindenekelőtt a nagy reformátoraink utódaira, tanítványaira, akik abban reménykedtek, hogy Róma végül higgadt tárgyilagossággal nyúl a reformok kérdéséhez. Ámde a hosszára sikerült tridenti tanácskozás (1545–1563) sorra vette a reformáció egyes tantételeit, és egyenként átkot szórt reájuk. Nagy volt a protestánsok csalódása. Ekkor (1563) a Heidelbergi káté már létezett, a tárgy komolyságához illő méltósággal készült, kerülte a századában éles polémiát a római katolikus egyházzal is. Érthető tehát, hogy a sorozatos átkozódásra feleletül születhetett a kátébeli – indulat szülte – betoldás: „A mise alapjában véve nem egyéb, mint a Jézus Krisztus egyetlenegy áldozatának és szenvedésének megtagadása és kárhozatos bálványimádás.”

Keresztyénietlen volt az átkozódás és keresztyénietlen az arra adott, kátébeli felelet is. Durvának érezhetjük mindkettőt. Miért maradhatott meg mégis 400 éven át ez az utólagos betoldás? Azért, mert a folytatás sem volt jobb az első összeakaszkodásnál. A római egyház később is minden hatalmi eszközt latba vetett a reformáció népének elnémítására.

S a 17. századi vallásháborúk, bebörtönzések, erőszakos térítések, a hitvalló protestáns lelkészek gályarabságra történt eladása, templomfoglalások, a 18. században a Káté kinyomtatásának királyi tilalma, az elérhető példányok összeszedése és elégetése – ezek mind-mind érthetővé teszik, hogy atyáink nem siettek a szöveg módosításával. Jóformán csak a 19–20. század hozott enyhülést:

sok minden megváltozott. Gondoljunk II. János Pál pápára, aki debreceni látogatása alkalmával emlékezetes beszédet tartott a Nagytemplomban, azután megkoszorúzta a gályarab prédikátorok emlékművét. Úgy tett, mintha egy zordon korban nem is mondták volna ki ránk az egyházi átkot.

Mindezek felvillantása után olvassuk el a 30. úrnapi kérdéseit és feleleteit!

Mi a különbség az úrvacsora és a pópista mise között?

Az úrvacsora azt tanúsítja egyrészt, hogy Krisztus egyszeri keresztdozaatáért teljes bűnbocsánatot nyertünk, másrészt, hogy a Szentlélek minket Krisztusba olt, aki most valóságos teste szerint a mennyben, az Atya jobbán van, és azt akarja, hogy őt ott imádjuk. Ezzel szemben a mise tagadja, hogy élő és holt elnyerhetné Krisztus szenvedéséért a bűnbocsánatot, hacsak a misemondó papok nem mutatják be naponta értük Krisztus áldozatát. Továbbá azt tanítja, hogy Krisztus testileg van jelen a kenyér és a bor színe alatt, és ezért ezekben kell őt imádni. A mise így alapját tekintve megtagadja Jézus Krisztus egyszeri áldozatát és szenvedését, és ezért kárhuzatos bálványimádás.

Kik járuljanak az Úr asztalához?

Azok, akik bánkódnak bűneik miatt, ám bíznak abban, hogy Isten bűneiket megbocsátotta, a még meglévő gyengeséget Krisztus szenvedése és halála elfedezte, és igyekeznek hitüket erősíteni és életüket megjobbitani. A meg nem térők és a képmutatók viszont ítéletükre esznek és isznak.

Bocsássuk-e az úrvacsorához azokat, akik szavaikkal és életvitelükkel azt bizonyítják, hogy hitetlenek és istentelenek?

Semmiképpen. Ez Isten szövetségét sértené, és az ő haragját vonná az egész gyülekezetre. Éppen ezért a keresztyén egyháznak kötelessége, Krisztus és az apostolok rendelése szerint, a kulcsok hatalmával az ilyeneket eltiltani az úrvacsorától, míg életvitelüket meg nem jobbitják.

Lám, az úrvacsora és a római katolikus mise között áthidalhatatlan ellentét feszül. Szathmáry Sándor professzor tanítása szerint az úrvacsora azt hirdeti, hogy Krisztus tökéletesen befejezte a művét a kereszten – ebben nem volt munkatársa. Ő a mennyben van. Az egyház nem vesz részt Jézus megváltó művében, annak minden hatását a Szentlélek közvetíti. A mise ezzel szemben azt mondja, hogy Jézus ezt a művet nem végezte el teljesen, a papok fejezik be és közvetítik. Ily módon az egyház odaáll Krisztus és a hívők közé, s az ostyát átváltoztatja Krisztus testévé és vérévé: az üdvösséget ő adja. Ez valóban borzalmas istenkáromlás! Igaza van-e a Káténak? Bibliai mértékkel mérve föltétlen igaza van. A reformáció minden dicsőséget Krisztusnak adott, és hirdette, hogy az üdvösség egyedül Krisztus által van, a papok közreműködése nélkül. Ugyanilyen élesen kell-e nekünk ebben a kérdésben ma is fogalmazni? Határozott nemmel válaszolhatunk, hiszen a római egyház maga is keresztlment olyan megújuláson, melyben az elsőbbséget Krisztusnak adta – és mögötte hátrébb lépett. 400 év után azt vallják, hogy Luthernek igaza van. Krisztus által, hit által, kegyelem által és az Ige által lehet egyedül az üdvösséget megtalálni.

Ravaszh László írta a gályarabok emléknapijára: „Az ellenreformáció gályára küldte a hitükben megálló magyar papokat és tanítókat. Ebből a tényből két dologra nem lehet következtetni. Először arra, hogy most is odaküldené, másodsor, hogy most is mennének, ha kellene. Nem kívánhatok nagyobb népemnek, mint hogy most is kész legyen hitéért gályára menni, de ne legyen rá szüksége.”

Szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

FASORI CSENGETTYŰSZÓ

Kedves Gyerekek

Ajándékot kapni mindenki szeret. Örömmel bontogatjuk a csomagokat, izgalommal számoljuk a napokat a születésnapig, karácsonyig. Vajon mi lesz a születésnap tortája mellett, mi kerül a fa alá? Másról szól azoknak a karácsony ünnepe, akik Krisztus nélkül, és másról azoknak, akik Krisztussal töltik a szentestét. Még a nevében is benne van: szenteste. Nem ajándékezte, nem vacsoraeste, nem tévéeste, hanem szereteteste.

Ahogy fát díszítünk, sütünk, szép ruhát öltünk, úgy készítsd te is a lelkedet ezzel a nektek készített oldallal a szeretetteljes szentestére!

Áldott, békés karácsonyt kívánok minden kedves családnak!

Eszter néni

Nyelvi játék

Nyisd ki a Bibliát Lukács evangéliumánál, és keresd meg az első részben a 76–77. verseket (Lk 1,76–77). Az alábbi táblázat oszlopainak elején megtalálod, hogy a versek hányadik szavát kell kikeresned és beírnod az üres helyekre. Végül írd le a szavakból így kialakult aranymondást és olvasd fel karácsonyeste!

Pl.: Lk 1,76 első versének 2. szava a *pedig*:

2.		P	E	D	I	G						
----	--	---	---	---	---	---	--	--	--	--	--	--

Lk 1,76–77

1.		T										
3.					GY							
6.			Ó									
12.						SZ						
17.				J								
19.			E									
22.						Ö						
24.					B							

Te pedig

.....

.....

Ünnepi mézeskalács kicsit másképp

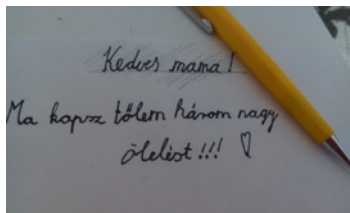

Végy az ünnepekre egy dézsányi türelmet! Határozott és kitartó munkával engedd át a szitán a szomorú, bántó, haragos gondolatokat! Csippents le innen-onnan néhány másodpercet, amikor az égre tekintesz, hálát adsz vagy visszagondolsz Jézus csodáira az életedben! Ízesítsd az adventi napokat jósággal, önzetlenséggel! Díszítsd ki a mézeskalácsszíved aranymondásokkal! Ha elkészült, fogyaszd el a legközelebbi családtagokkal vagy vidd el a barátaidhoz Jézus örömhírét együtt ünnepelve!

Adventi naptár

Idén te készíts adventi naptárt másoknak!

1. Vegyél egy A4-es vagy A5-ös színes papírt vagy kartont!
2. Most jön a nehezebb része: írd le a papírra azt, amivel meg szeretnéd ajándékozni a többieket, például az időddel, figyelemmel, békés, kedves, ingyenes ajándékokkal! Ne csoki legyen! Legyél ötletes! Például: *Anya, ma kapsz 5 puszit az arcodra! Testvérem, ma kapsz egy ölelést, ha elszomorodsz! Apa, ma elolvasok neked egy viccet! Testvérem, ma megterítek helyetted! Ma játszom veled bújócskát! Ma kifaragom a ceruzáidat! Papa, ma felolvasok neked egy verset! Mama, ma segítek a viráglocsolásban!* Elég, ha csak néhány ilyen üzenetet készítesz, az is nagy öröm lesz másoknak!

3. Ha elkészültél, tekerd össze a lapot, mint egy tekercest, fogd össze szalaggal vagy befőttesgumival, és tedd az ajándékozott cipőjébe, asztalára!

4. Az adott napokon hajtsd végre a lapra írt ígéreteidet!

REFORMÁTUS JELNYELVI ISTENTISZTELETEK A FASORBAN

- ◆ A hónap 1. és 3. vasárnapján 15 órakor
- ◆ December 25. karácsonyi ünnepi istentisztelet és úrvacsora
- ◆ 2020. január 26. ökumenikus jelnyelvi istentisztelet
- ◆ Február 9. istentisztelet és hittanóra
- ◆ Február 23. istentisztelet és úrvacsora
- ◆ Március 8. istentisztelet és hittanóra
- ◆ Március 29. istentisztelet és úrvacsora

KARÁCSONYI ÉS ÚJÉVI ISTENTISZTELETI REND

* **December 22., advent 4. vasárnapja**

10 órakor karácsonyi családi istentisztelet (minden gyermek a családjával a templomban, gyermekmegőrzés 0–3 éves korig). A nap további részét is együtt tölthetjük, az istentiszteletet követően közös ebédre gyűlhetünk, melyet együtt adunk össze. A családi délután vendége Simon András grafikusművész, az egyvonalas keresztyén grafika megalkotója, aki művészetéről, hitéről, hivatásáról, családi életéről fog vallani. Az alkalommal párhuzamosan gyermekfoglalkozások lesznek.

* **December 24., kedd 14.30-kor** szentesti áhítat

* **December 25., szerda, karácsony 1. napja**
8 óra istentisztelet úrvacsorával

10 óra istentisztelet úrvacsorával (gyermek-

megőrzés 3 éves korig, gyermek-istentisztelet 5 korcsoportban)

17 óra istentisztelet úrvacsorával

* **December 26., csütörtök, karácsony 2. napja**

10 óra istentisztelet úrvacsorával (gyermekmegőrzés 3 éves korig, gyermek-istentisztelet 2 korcsoportban, felső tagozatos gyermekek a templomban)

* **December 29., vasárnap 10 óra** istentisztelet (gyermekmegőrzés 3 éves korig, gyermek-istentisztelet 2 korcsoportban, felső tagozatos gyermekek a templomban)

* **December 31., kedd 18 óra** óévi istentisztelet úrvacsorával

* **2020. január 1., szerda 10 óra** újévi istentisztelet (összevont gyermekmegőrzés alsó tagozatos korig)

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

* **2020. január 5-én, vasárnap 17 órától** *Improvizációk a Biblia lapjaira* címmel zenés áhítat keretében Pálúr János orgonál.

* **Február 2-án, vasárnap 17 órakor** zenés áhítatot tartunk.

* **Február 24–28-ig, hétfőtől péntekig 18 órától** hitmélyítő hét lesz templomunkban.

* **Március 7-én, szombaton 9–15 óráig** férfi csendesnapra várjuk a férfi Testvéreket.

* **Március 1-jén, vasárnap 17 órakor** zenés áhítatra hívjuk a zenekedvelőket.

HETI ALKALMAINK

◆ **270. Hajnal Cserkészcsapat őrsi foglalkozásai**

hétfő 17 óra 7–9. osztályos lányok

kedd 16 óra 5–6. osztályos lányok

szerda 15.30 4–5. osztályos fiúk és

16.30 6–8. osztályos fiúk

péntek 15.30 alsó tagozatos fiúk és lányok

◆ **Bibliaóra** kedd 10 óra

◆ **Bibliai közösségi óra** szerda 18 óra

◆ **Bibliaóra** csütörtök 15 óra

◆ **Fiatal felnőttek köre** péntek 18 óra

◆ **Ifjúsági óra** péntek 18 óra

◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás vasárnap 10 óra**

5 korcsoportban (3–5 és 5–7 évesek, 1–2., 3–4. és 5–6. osztály)

3 éves korig gyermekmegőrző

◆ **Siloám imacsoport a szenvedélybetegkért** hétfő 18 óra

Az elmúlt három hónapban megkeresztelt gyermekeinkért, akikért fogadalmat tettünk!

Szabó Dániel Zsolt és
Szabó-Keresztes Ágnes gyermeke
Szabó Barnabás

Hende Balázs Viktor és
Fazekas Mária Rózsa gyermeke
Hende Viktória Gabriella

Kristófcsik Tibor és
Kristófcsik-Fábián Katalin gyermeke
Kristófcsik Ádám Endre

Soós Péter és
Soós-Kovács Evelin gyermeke
Soós Vince

Bittó Tamás és
Bittó-Visontai Dóra gyermeke
Bittó Noémi

Somogyi Dénes és
Somogyi-Magyar Réka gyermeke
Somogyi Blanka

KOLUMBÁRIUM

hétfő, szombat: zárva
kedd, csütörtök, péntek: 9–13
szerda: 9–18
vasárnap: 9–10 és 11–12.30

LELKÉSZI HIVATAL

hétfő, szombat, vasárnap: zárva
kedd, csütörtök, péntek: 10–13
szerda: 10–13 és 15–18

Mostani számunkba a fotókat készítették:
Albertszki Tamás, Devich Márton, Filep-
Pinter Eszter, Filep Zoltán, Hajdú József,
Harmathy Balázs, Kovács Tibor, Somogyi
Péter, Váczi Buda Benedek. Isten áldását
kérve köszönjük munkájukat, szolgálatukat.

HAVI ALKALMAINK

- ♦ **Gyülekezeti imaközösség** a hónap 2. vasárnapján 8.30
- ♦ **Istentisztelet utáni teaház** a hónap 2. vasárnapján
- ♦ **Zenés áhítat** a hónap 1. vasárnapján 17 óra
- ♦ **Úrvacsorai istentisztelet** a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 óra (mindkét időpontban ugyanaz az ígéhirdetés)
- ♦ **Párápoló tanfolyam** a hónap 1. hétfőjén 18 óra
- ♦ **Férfi bibliaóra** a hónap 3. keddjén 18 óra
- ♦ **Kézműves-foglalkozás felnőtteknek** kéthetente kedden 17.30
- ♦ **Baba-mama kör** a hónap 1. és 3. csütörtök 9.30 (gyermekmegőrzéssel)
- ♦ **Pároskör I.** a hónap 3. péntekjén 18 óra gyermekmegőrzéssel
- ♦ **Pároskör II.** a hónap 2. szombatján 17 óra gyermekmegőrzéssel
- ♦ **Közös bibliaóra** a hónap utolsó péntekjén 18 óra
- ♦ **Eltökélt szívű nők** a hónap utolsó szombatján 15.30
- ♦ **Páratlanok köre** a hónap 1. szombatján 16 óra
- ♦ **Női kör** a hónap 2. szombatján 16 óra

FASORI HARANGSZÓ

a Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Halász Kinga, Somogyiné Ficsor
Krisztina, dr. Széplaki György

Felelős szerkesztő: Cseke Hajnalka
Olvasószerkesztő: Diószegi Rita
Tördelőszerkesztő: Kovács György